

ZORILE

REVISTĂ DE ASPIRAȚIE
ȘI CULTURĂ
Nr. 26/ 2013

Directorii colegiului:

Profesor **Daniela Maria Deac** – director

Profesor Dr. **Horațiu Popa-Bota** – director adjunct

Coordonator:

Prof. **Cristina Motocu**

Redactor șef:

Eleva **Reșe Mihaela**, clasa a X-a A

Redactori:

Elevele: **Rad Miriam**, clasa a IX-a A

Szekely Denisa, clasa a X-a A

Galiș Irina, clasa a X-a B

Pintea Geanina, clasa a IX-a B

REFLECȚII PENTRU CALITATEA CĂRȚII

Profesor DANIELA MARIA DEAC
Director al Colegiului Național „George Barițiu”

„O carte începe să trăiască atunci când scriitorul ei a terminat-o. Începând din această seară, nu mai sunt autor. De acum înainte, autorii ei vor fi cititorii ...

Voltaire spunea că cele mai bune cărți sunt scrise pe jumătate de imaginația cititorului. Subscriu acestui gând al său, dar, în sinea mea, simt mereu dorința să adaug: numai dacă cititorul este talentat ... Precizare: nu sunt deloc stingherit dacă cititorul are mai mult talent decât mine. Dimpotrivă ...” Am regăsit în *Jurnalul de scriitură* al nuvelistului francez Eric-Emmanuel Schmitt (2012) fragmentul de mai sus care îmi oferă o înțelegere nuanțată și nobilă asupra actului educațional aflat în continuitatea exercitării profesiei noastre.

Dragi elevi, sunteți izvorul inspirației noastre și în egală măsură, cu fiecare generație terminală sunteți paginile proaspete ale celei mai noi ediții pe care o dăruim cu speranță societății. Cei din jur au datoria morală să studieze și să asimileze geniul ce înobilează existența fiecărei generații cu respectul cuvenit pentru eforturile depuse.

Într-o lume tot mai „globală”, tot mai integrată, democratizarea accesului la educație și la cultură, largirea bazei sociale pentru recrutarea elitelor intelectuale fac diferența între națiuni, în competiția economică și culturală deopotrivă. Educația este, alături de noile tehnologii informaționale, Internet și comunicații mobile, un instrument privilegiat, un accelerator al proceselor de convergență și al schimbărilor necesare pentru a depăși rămănerile în urmă.

De aceea la baza legii educației naționale stau cele opt competențe cheie recunoscute în Uniunea Europeană, competențe pe care îmi permit foarte pe scurt să le precizez: (a) Competențe de comunicare în limba română și limba maternă în cazul minorităților naționale; (b) Competențe de comunicare în limbi străine; (c) Competențe de bază de matematică, știință și tehnologie; (d) Competențe digitale, de utilizare a tehnologiei informației ca instrument de învățare și cunoaștere; (e) Competențe sociale și civice; (f) Competențe antreprenoriale; (g) Competențe de sensibilizare și de expresie culturală; (h) Competența de *a învăța să înveți*, competență pe care eu o consider ca fiind poate cea mai importantă și care sintetizează mutația radicală pe care o realizează această lege în privința cunoștințelor pe care le vor dobândi copiii noștri în actul educațional.

Pentru realizarea acestor competențe-deziderat facem recurs la solidaritatea de care avem nevoie și care nu pleacă numai din înțelegerea dintre oameni sau chiar din simțul de compasiune – ci din obligativitatea de a participa și contribui la o operă comună în slujba idealului comun: **educația elevilor noștri**. Saint-Exupery spunea că *a iubi* nu înseamnă a te uita unul la celălalt, ci a privi împreună în aceeași direcție, iar dacă aceasta definește esența solidarității sus menționate ea are ca semnificație la nivelul profesiei noastre: **calitatea în educație**. Ea este dezvăluită, materializată în „calitatea cărților noastre” printr-o continuă adaptare la hazardul contextului. Înseamnă modul în care UE poate înfrunta provocările mileniului 3, asumându-și o permanentă provocare intelectuală. Pretenția de a aduce o perspectivă cu adevărat nouă poate părea îndrăzneță.

Pe de altă parte, provocările prezentului sunt atât de presante și importante încât suntem obligați să căutăm să formulăm un răspuns înainte de a ne confrunța direct cu un viitor care prezintă atâtea incertitudini. Într-o lume globalizată care consacră societatea cunoașterii,

nu putem concepe prezentul decât subordonat viitorului. Presupunem că prezentul însuși ni se dezvăluie acum ca o amintire despre viitor, ceea ce nu înseamnă că trebuie să uităm lecțiile trecutului.

Educația trăiește în mod profund din calitatea cărților care alcătuiesc biblioteca ca referință între trecut și prezent. Viitorul imprevizibil este construit din calitatea „edițiilor” precedente și îndeamnă pe fiecare să-și urmeze panta lui, cu condiția să o facă urcând.

FELICITĂRI CONSILIULUI ȘCOLAR AL ELEVILOR!

Profesor **Dr. HORAȚIU POPA-BOTA**
Director adjunct al Colegiului Național „George Barițiu”

Două activități inițiate și organizate de către Consiliul Școlar al Elevilor din Colegiul Național „George Barițiu” s-au detașat net în acest an școlar 2012-2013; este vorba de „Gala Barițiu” și de „Parcul George Barițiu”.

„Gala Barițiu” a fost inițiată și organizată în preajma Sărbătorii de Crăciun, respectiv în 19 decembrie 2012, cu scop caritabil, având în vedere existența unor elevi cu situație materială precară în liceul nostru. Locația aleasă pentru buna desfășurare a activității a fost „Sala Europa” de la Casa de Cultură a Studenților. Activitatea s-a desfășurat sub forma unui spectacol artistic în care elevii colegiului – dar și elevi invitați de la diferite alte școli cu care colegiul nostru are parteneriate educaționale de colaborare – au prezentat colinde, piese de teatru, dansuri populare, recitaluri etc. Sala s-a dovedit a fi neîncăpătoare datorită numărului mare de elevi, cadre didactice și părinți care au asistat la acest spectacol.

Figura 1. Barițiștii din clasele învățământului primar au colindat la „Gala Barițiu”.

Consiliul Școlar al Elevilor din Colegiul Național „George Barițiu”, a organizat impecabil această activitate până la cele mai mici detalii, de la alegerea locației, asigurarea sonorizării, stabilirea programului, invitarea partenerilor și terminând cu securizarea urnei amplasată la intrarea în sală, în care cei prezenți au depus donațiile în bani. Activitatea a continuat pentru elevii organizatori în zilele care au urmat spectacolului, deoarece aceștia au contactat diferite magazine și depozite de la care au achiziționat, cu banii colectați, încălțăminte de iarnă pentru elevii colegiului cu situație materială precară. Fericirea celor 34 de elevi care au primit în dar câte o pereche de ghetuțe sau de bocanci nu poate fi redată. *Felicitări organizatorilor!*

„Parcul George Barițiu” este altă activitate de succes inițiată și organizată de către Consiliul Școlar al Elevilor din Colegiul Național „George Barițiu” în cadrul săptămânii „Să știi mai multe, să fii mai bun! ”. Activitatea a constat în plantarea a 400 de puiți de gorun

(*Quercus petraea*) într-o pădure de pe hotarul satului Gheorghieni, comuna Feleacu, la o distanță de 8 km de Cluj-Napoca, în imediata vecinătate a centurii rutiere de ocolire a orașului (Vâlcele-Apahida).

Figura 2. Barițiștii pregătiți pentru activitatea ecologică.

Acțiunea ecologică a avut loc în data de 2 aprilie 2013 și la ea au participat 40 elevi din clasele de liceu. Parteneri în această activitate au fost Consiliul Județean Cluj care a asigurat transportul elevilor cu un autocar și Regia Națională a Pădurilor „Romsilva” care a asigurat materialul săditor, logistica necesară (hârlețe) instructajul de specialitate (prin inginerii silvici) și a ales locația acțiunii pe o parcelă afectată de alunecări de teren.

Activitatea barițiștilor s-a încadrat și în activitatea Romsilva „Luna Pădurii 2013”. La finalul acțiunii elevii au montat o pancartă inscripționată „Parcul George Barițiu”. *Felicitări organizatorilor!*

Figura 3. Spiritul barițist și spiritul ecologic fac echipă bună.

Cele două activități s-au bucurat de un real succes, fiind intens mediatizate de către elevii din comitetele de organizare, prezenți în diferite studiouri de televiziune atât înainte cât

și după activități. Datorită seriozității de care au dat dovadă prin inițierea, organizarea și finalizarea celor două activități – prima caritabilă, iar a doua ecologică – Consiliul Școlar al Elevilor din Colegiul Național „George Barițiu” merită toate felicitările! Reușita lor a fost o lecție dată atât elevilor cât și părinților și profesorilor.

Vă felicităm și sperăm ca cele două activități să fi fost la prima ediție și la fel cum colegiul nostru este unul de tradiție și aceste două activități – „Gala Barițiu” și „Parcul George Barițiu” – să fie organizate pe mai departe și să se transforme într-o tradiție a elevilor barițiști.

Felicitări și mult succes în viitor!

ARHITECTURA SILABELOR

DESTINUL LECTURII TRADIȚIONALE ÎN SOCIETATEA CONTEMPORANĂ

CRISTINA MOTOCU

Profesoară de limba și literatura română

Confrunțați cu succesul răsunător al noii generații informatice, care a adus e-books-uri și acces rapid la bazele on-line de date ale marilor biblioteci, ne întrebăm ce șansă mai are cartea în format tradițional să stârnească interesul cititorilor, să aducă lectura în topul preferințelor de aici și de pretutindeni. Dialogul *Nu sperați că veți scăpa de cărți*, care îi are ca artizani pe doi cititori inegalabili - Umberto Eco și Jean Claude Carrière - poate tempera spaima și poate îmblânzi angoasele celor care anticipaseră sfârșitul tradițional al lecturii. Și totuși, problema odată apărută, în ideologia culturii contemporane, este încă departe de a fi ajuns la o încheiere definitivă.

De aceea o incursiune în dosarul lecturii poate să arate traseul sinuos pe care aceasta l-a parcurs, inerentele metamorfoze din prisma conținutului lecturii, al profilului lectorilor, al locului ocupat de acesta în edificarea intelectuală, morală și estetică a celor angajați în arta lecturii.

Cu toată amploarea pe care au luat-o mijloacele audio-vizuale în difuzarea culturii, cartea rămâne unul dintre cele mai frecvente mijloace de autoinstruire. Lectura cărții oferă cititorului prilejuri unice de reflecție. Ea îndeamnă la introspecție, angajează valori formativ educative care își pun amprenta asupra întregului comportament al cititorului.

Universul este imaginat ca o *Carte scrisă* alcătuită din numere și litere; cheia înțelegerii Universului stă în iscusința noastră de a le citi corect și de a stăpâni felul în care se combină, prin asemenea acțiuni învățăm să dam viață unei părți din acest colosal Univers, imitându-ne astfel Creatorul.

Lumea, care este o carte, e devorată de un cititor - literă din textul lumii, astfel se creează o metaforă circulară pentru nemărginirea lecturii. Suntem ceea ce citim. Procesul prin care cercul devine complet nu este doar unul de natură intelectuală; citim intelectual la un nivel superficial al conștientului, prinzând câteva sensuri și devenind conștienți de anumite lucruri, dar, în același timp, pe nevăzute, în mod inconștient, textul și cititorul se îngemănează, creând noi niveluri de înțelegere, astfel ori de câte ori extragem ceva dintr-un text pe care îl ingurgităm, simultan, altceva se naște în urma lui, ceva ce încă nu am apucat să gustăm este de părere poetul Walt Whitman care, rescriindu-și și reeditându-și, iar și iar, poemele, consideră că „*nicio lectură nu poate fi, vreodată, definitivă.*”

În fața cărții trebuie să stai cu inima deschisă, căci ea te instruește spre deosebire de celelalte surse de informație. O carte o citești când vrei, cum vrei și ori de câte ori vrei. Cartea îți oferă posibilitatea să te oprești mai multă vreme asupra unui pasaj, să te întorci la altul pe care l-ai parcurs în grabă, să o reiei oricând dorești.

Școala dirijează după principii științifice lectura, supraveghează efectuarea ei, dar deprinderea lecturii se formează nu numai în școală, ci și în familie. Povestirea de către un

adult a conținutului unei cărți, nu neapărat în întregime, comentarea în mediul familial, reprezintă un foarte bun mijloc de stimulare a gustului pentru lectură.

Prin lectură, elevii sunt conduși să-și formeze capacitatea de a surprinde, de a descoperi conținuturi și forme ale realității exprimate printr-o multitudine de modalități, să-și extindă astfel aria cunoașterii; pătrunzând diversitatea textelor literare, elevii vor parcurge căi specifice de expresie, asociere cu altele, ceea ce le permite trecerea de la cunoașterea concretă la cea abstractă, de la intuiție la reprezentare și fantezie, ajungând în posesia unor instrumente utile descoperirii realității înconjurătoare. Realizarea actului lecturii presupune cunoașterea unor tehnici de lucru corespunzătoare care să permită celui ce citește să se orienteze în text, să desprindă multiple valențe ale acestuia.

Studierea practicilor lecturii trebuie să graviteze în jurul a patru poli: autorul, textul, cartea, cititorii, aflați într-o dialectică inseparabilă de contextul istoric. Cum orice proces al lecturii este o dialectică între două personaje distincte, autorul și cititorul, constatăm că acestea s-au profilat diferit pe eșafodajul istoriografiei din ultimele decenii; în timp ce autorul a fost de multă vreme favorizat de cercetări, cel puțin o dată cu transformarea istoriografiei în disciplină științifică, cititorul, a ajuns în prim planul investigațiilor abia în ultimele decenii.

Cititorul este acela care percepe sensul, cititorul atribuie sau recunoaște obiectului, locului sau evenimentului o anumită citire posibilă; cititorul este acela care trebuie să dea sens unui sistem de semne, iar apoi să-l descifreze. Toți ne citim pe noi înșine și citim lumea din jurul nostru pentru a percepe dintr-o privire ce suntem și unde suntem. Citim ca să înțelegem ori ca să începem să înțelegem. Nu avem cum să nu citim. Cititul, aproape în aceeași măsură ca respirația, este o funcție vitală.

Citim în cel puțin două feluri: urmărim cu respirația tăiată evenimentele și personajele, fără să ne oprim să acordăm importanță detaliilor; explorând cu cea mai mare atenție, scrutând textul pentru a-i înțelege sensul ascuns, găsind plăcere în chiar sunetul cuvintelor sau în codurile pe care cuvintele nu vor să le destăinuie. *Aș fi putut trăi, probabil fără să scriu* - mărturisea Alberto Manguel dar, - *nu cred că aș fi putut trăi fără să citesc*. Fiecare carte are o lume în sine, în care ne găsim refugiul. Nu citești cărțile trecându-ți ochii peste ele, îți găsești sălaș, te cantonezi în rândurile lor și, deschizându-le iar după o vreme, ești surprins să regăsești locul în care zăbovești cândva.

Cititul e un proces cumulativ și-și urmează drumul într-o progresie geometrică: fiecare nouă lectură își are baza în lecturile anterioare ale cititorului. Romancierul turc Orhan Pamuk în **Castelul alb** scrie „*Nu te poți imbarca în viață, acea călătorie unică fără mijloc de transport, încă o dată, când aceasta s-a terminat. ... dar dacă ai o carte în mână, indiferent cât de complexă și greu de înțeles ar fi acea carte, când ai terminat-o, poți, dacă vrei, să te întorci la început, s-o citești din nou și, astfel, să înțelegi ceea ce este greu și, odată cu asta, să înțelegi și viața.*”

Lectura și cartea au intrat cu un rol nou în conștiința publică și au devenit un factor de emancipare, după cum cititorul a putut deveni un cetățean util într-o societate căreia îi cunoaște mai bine mecanismele. În plus, trebuie să reținem și corelația pe care acesta o sugerează între nivelul de instrucție și universul cititorilor, preferințele de lectură fiind direct legate de nivelul de școlaritate, astfel că atunci când pornim de la cunoașterea acestui orizont școlar, putem avea o imagine, chiar și numai difuză, asupra lecturilor pe care elevii ar fi putut să le aibă până în acel moment.

Înțelepciunea, tristețea și bucuria lumii se află în cărți. Ele te provocă să gândești și îți deschid calea spre experiențe psihologice și sufletești de neimaginat. *Înțelepții care au lăsat mărturii scrise* - vor spune Bernardin de Saint Pierre și Jaques-Henri - *sunt ca niște drumeți ce au străbătut înaintea noastră căile suferințelor și ne întind mâna, chemându-ne lângă dânșii atunci când ne simțim în restriște*

Un exercițiu de admirație închinat lecturii, nu poate continua decât prin invocarea admirativă a bibliotecilor - lăcașe de cultură unice, prin vechimea și trăinicia lor, unde răsfoirea cărților se realizează în liniște și într-o atractivă taină. „*O bibliotecă – scrie Lubblock - este un ținut vrăjit, un palat cu desfătări, un adăpost în care te poți adăposti împotriva furtunilor. Oricine va avea cheia de aur care deschide ușa tăcută a bibliotecilor - va găsi în ele încurajare și mângâiere, odihnă și fericire*”.

Trăim într-o lume puternic informatizată și tehnicizată, unde idealurile culturale sunt în aparență ocultate de mărunte griji cu caracter pragmatic - pe fondul promovării unei libertăți de exprimare aproape nemărginite.

Într-o realitate, subordonată legilor supraviețuirii economice și sufocată de sterile lupte politice, bibliotecile continuă să fluture stindardul dreptului la liberă informare și comunicare și reușesc să se adapteze provocărilor secolului actual. Lectura va face parte din modul de a fi al omului contemporan iar bibliotecile vor fi receptate ca centre eficiente de comunicare culturală și socială. Ele vor fi răspunzătoare de calitatea informațiilor și cunoștințelor oferite comunității, vor avea un rol accentuat în gestionarea resurselor informaționale universale, vor fi factor decisiv de revigorare a schimbului național și internațional de idei.

Doar formarea interesului pentru lectură nu este suficient pentru a face din orice tânăr un cititor liniștit care să se cufunde ore întregi în lectura unei cărți. Este necesar să se formeze gustul pentru lectură. Odată format, gustul pentru lectură se poate transforma într-o adevărată pasiune.

BIBLIOGRAFIE

Jean Claude Carrière, Umberto Eco, *Nu sperați că veți scăpa de cărți*. Convorbiri moderate de Jean- Philippe de Tonnac, București, Ed. Humanitas, 2010

G.Cavallo, R.Chartier, *Histoire de la lecture dans le monde occidental*, Éditions du Seuil, 2001.

Dorothea Kraus, *Appropriation et pratiques de la lecture. Les fondements méthodologiques et théoriques de l'approche de l'histoire culturelle de Roger Chartier*, în Labyrinthe, 1999, nr.3.

Dimitrie Poptămaș, *Reflecții despre carte, bibliotecă și lectură*, Editura Nico, Târgu-Mureș, 2009

Alberto Manguel, *Istoria lecturii*, Editura Nemira, București, 2011

UN JOC DE CUVINTE LA DANTE

Dr. ALEXANDRU LASZLO

Profesor de limba italiană

În cântul V din *Infern*, Dante îi întâlnește pe necredincioșii în dragoste, aceia care nu și-au știut înfrâna poftele trupești de-a lungul vieții, care și-au trădat partenerul legitim. Este cunoscută legea echivalenței, care funcționează în *Infern* și care face ca fiecare categorie de păcat să fie pedepsită cu o tortură corespunzătoare: fie prin amplificarea fărâdelegii, fie prin răsturnarea ei. De exemplu tiranii care au vărsat sângele nevinovat sunt scufundați într-un lac de sânge încins. Iar zgârciților le e dată suferința de-a se roti la infinit în același cerc, pentru a se ciocni cap în cap cu risipitorii și-a se insulta reciproc: “*De ce risipești?*”, “*De ce te zgârcești?*”.

(E cu atât mai subtilă observația lui Cesare Pavese, care subliniază “*înțelepciunea lui Dante de a-i pedepsi pe zgârciți și pe risipitori laolaltă: doar zgârciții sunt cu adevărat risipitori și suferă de câte ori cheltuiesc. Zgârcitul se simte risipitor, iar risipitorul zgârcit și se perpelește din cauza asta. Cel care se simte zgârcit, de groaza unei comportări așa sordide, se face risipitor. Și viceversa*” – vezi **Meseria de a trăi**.)

În ce-i privește pe damnații erotismului desfrânat, ei au păcătuit prin inconstanță, prin înșelarea consoartei, prin mișcarea rapidă și nesăbuită de la un partener la altul. Aceeași situație le e destinată și în lumea de-apoi. Sufletele lor, sub forma unor păsări, se mișcă în stoluri imense, purtate de o furtună uriașă care le izbește cu violență, în eternitate, de celelalte spirite osândite sau de stâncile înconjurătoare. Nici o clipă de odihnă nu le e permisă, frământarea violentă e nesfârșită.

În mulțime se remarcă două suflete ce zboară totuși împreună. Dante cere favorul de-a li se adresa, de-a le cunoaște povestea. E cuplul Francesca da Rimini – Paolo Malatesta, devenit astfel celebru în literatura europeană. Ea se măritase, tânără și frumoasă, la porunca familiei, cu diformul boier bătrân Gianciotto Malatesta. Trăind în casa aceluia, s-a lăsat atrasă de chipeșul și rafinatul ei cumnat. Cei doi și-au dezvăluit iubirea reciprocă, au păcătuit, au fost surprinși și uciși de soțul încornorat (care la rândul său va ajunge în locul denumit Caina, al trădătorilor de rude). Aceasta e pe scurt povestea. Dar cum alege Dante s-o transpună în versuri?

La rugămintea călătorului de-a i se relata ce anume li s-a întâmplat, Francesca își face auzită vocea, într-un grai nobil, referindu-se mai întâi la locul în care s-a născut, pe țărmul unde Padul coboară spre a-și găsi pacea cu afluenții săi (o duioasă tânguire împotriva agitației infernale?). Iar apoi vine faimoasa triplă terțină. “*«Iubirea, care de inima nobilă îndată se lipește, / l-a cuprins pe-acesta de frumoasa persoană / ce mi-a fost luată, iar modul încă mă jignește. / Iubirea, care pe nici un iubit de-a iubi nu-l iartă, / m-a cuprins de-acesta cu o plăcere așa de mare / că, precum vezi, încă nu mă părăsește. / Iubirea ne-a condus pe noi la o singură moarte. / Caina-l așteaptă pe cel ce viețile ni le-a luat.» / Aceste vorbe ne-au fost dinspre ei aduse.*”

100 “*«Amor, ch'al cor gentil ratto s'apprende,
prese costui de la bella persona
che mi fu tolta; e 'l modo ancor m'offende.*

103 *Amor, ch'a nullo amato amar perdona,
mi prese del costui piacer sì forte,
che, come vedi, ancor non m'abbandona.*

106 *Amor condusse noi ad una morte.*

*Caina attende chi a vita ci spense.»
Queste parole da lor ci fuor porte.”*

Primul vers din grupajul celor trei terține dantești e destinat să le atragă repede atenția cunoscătorilor. “*Amor, ch’al cor gentil ratto s’apprende*” e, în realitate, o parafrază după debutul creației programatice a lui Guido Guinizzelli, “*Al cor gentil rempaira sempre amore*”. Guinizzelli a fost părintele curentului Dolce Stil Nuovo, iar poezia evocată constituie însăși arta sa poetică. După preceptele acelei estetici, “*la inima nobilă se întoarce mereu iubirea ca-n patrie*”. Inima nobilă, datorită bogăției sale de trăiri, nu poate evita acțiunea fatală a iubirii. Sentimentul înălțător, de esență spirituală, debutează la vederea femeii angelice și se transmite inevitabil către sufletul celui îndrăgostit. (Într-un sonet al său, Dante va detalia parcursul aproape fizic al sentimentului: “*dà per li occhi una dolcezza al core, / che ‘ntender no la può chi no la prova*” – transmite prin ochi o gingășie la inimă, pe care n-o poate pricepe decât cel ce-o resimte.) Nici a doua terțină din cadrul grupajului nu e “inocentă” din perspectiva intertextualității. Versul “*Amor, ch’a nullo amato amar perdona*” trimite, de fapt, la celebrul tratat despre iubirea curtenească, elaborat în secolul al XII-lea de Andreas Capellanus. Potrivit acestuia, în cadrul Regulilor Iubirii se prevede că “*Amor nil posset amori denegari*” (Iubirea nu-i poate refuza nimic celui iubit – regula nr. XXVI).

Dacă primele versuri ale primelor două terține sunt încărcate de ample conotații literare, versurile mediane sunt construite simetric: “*prese costui de la bella persona*”, respectiv “*mi prese del costui piacer sì forte*”. Iubirea l-a cuprins pe acesta de persoana mea, tot astfel cum iubirea m-a cuprins pe mine pentru acesta. Reciprocitatea sentimentului amoros, clamată în tratatele de “specialitate”, este ilustrată poetic prin simetria strategică a versurilor, reluate inversat și plasate în centrul terținelor.

Toate cele trei terține încep cu același cuvânt: “Amor”, menit să circumscrie fără echivoc problema personajelor. Figura de stil care constă în repetiția unui cuvânt în aceeași poziție (la începutul, la mijlocul sau la finalul strofei) se cheamă anaforă. Aici nu avem, de fapt, cea mai complexă anaforă utilizată de Dante, căci în Purgatoriu XII întâlnim cu siguranță o structură stilistică mai impresionantă (deși cu rezultate artistice inferioare). Dar anafora e destinată, în acest context, să individualizeze oarecum cele trei terține, să le extragă din fluxul poetic pentru a le conferi o relativă autonomie sculpturală.

În centrul grupajului se află versul “*Amor, ch’a nullo amato amar perdona*”. În mod limpede avem de-a face cu flexiunea aceluiași cuvânt, sub formă de substantiv (amor), participiu substantivat (amato) și verb (amar). Acum dacă plasăm în una și aceeași rețea de semnificații anafora cu trei elemente de pe verticală (amor / amor / amor) și flexiunea cu trei elemente de pe orizontală (amor... amato... amar), identificăm cu puțină bunăvoință imaginea unei cruci.

Pe lângă numeroasele simboluri ale crucii, una din principalele sale accepțiuni este cea funerară. Și, într-adevăr, notăm că sfâșietoarea poveste de dragoste dintre Paolo și Francesca, încheiată prin uciderea ambilor, a fost înfățișată de marele poet italian nu doar prin semnificația versurilor, ci și prin dispunerea strategică a cuvintelor-cheie. Cu câteva secole înainte de Apollinaire, Dante a realizat o neașteptată caligramă, care dublează mesajul tragic al terținelor prin jocul de imagine de la suprafața cuvintelor.

Dacă mai aveam un dubiu în legătură cu o asemenea ipoteză, punând-o eventual pe seama unei supra-lecturi, poetul ne oferă îndată și descifrarea șaradei. La “piciorul” caligramei funebre (construite din cuvântul “amor” și derivații săi), plasează imediat termenul sugerat de imagine: “*Amor condusse noi ad una morte*”. Crucea formată din familia de cuvinte “amore” și concluzia “morte”, enunțată cât se poate de limpede, vin să instituie uluitoarea îngemănare dintre forma și conținutul unei poezii ce nu și-a epuizat resursele artistice peste veacuri.

DIN JALE SE ÎNTRUPEAZĂ ELECTRA

CORNEL COSTEA

Profesor de geografie

Definit de către Claude Lévi-Strauss drept o „*ultimă șoaptă a structurii în agonie*”, mitul supraviețuiește tocmai pentru că este „*înveșmântat*” în literatură, care îl resuscitează în anumite epoci, când acesta se dovedește a fi apt pentru a aduce în discuție anumite probleme ale epocilor respective. Astfel, prin literarizare, mitului primitiv i se adaugă noi semnificații. Ca ilustrare a unei situații umane exemplare, mitul literar este în măsură să exercite o fascinație colectivă comparabilă cu cea a miturilor primitive.

Mitul Electrei – mit axat pe condiția unui individ și mitul Atrizilor – mitul unei situații fundamentale pentru condiția general-umană au suferit mutații semnificative de expresie tematică în vederea adaptării la concepția artistică a unor scriitori diferiți (Eschil, Sofocle, Euripide, Sartre, O' Neill, Giraudoux, Eliot), din perioade diferite (antică și modernă) și din medii culturale diferite (elin, francez, englez și american).

Sub formă de mit literar, având caracteristica de sistem literar independent, ca expresie a unei situații fundamentale proprii, mitul Electrei va evolua și se va consolida ca tradiție și tipologie literară în Electra de Sofocle, Electra de Euripide, Din jale se întrupează Electra de O' Neill și Electra de Giraudoux, iar ca mit literarizat, plasat ca sistem literar în sistemul mai larg al unei situații fundamentale diferite și mai ample a mitului Atrizilor, supus procesului de literarizare a unui mit etno-religios, mitul Electrei se va manifesta în Orestia de Eschil, Muștele de Sartre și Reuniune de familie de Eliot.

Deosebirea dintre mitul Electrei și celelalte mituri exprimate în dramaturgie, precum și separarea acestui mit de mitul mai amplu al Atrizilor axat pe Agamemnon, Clitemnestra, Oreste și mai puțin pe Electra, se bazează pe focalizarea atenției scriitorilor asupra existenței lăuntrice a ființei umane, în general, opusă eroicului și acțiunii fizice, și, în particular, datorită reprezentării tematice a unor acte criminale ce urmăresc pedepsirea și răzbunarea altor acte criminale săvârșite anterior. În egală măsură, atenția scriitorilor se concentrează și asupra aspectelor care țin de ură, suferință, instinct, vizând, în special, vina tragică asumată de către personaj și care determină brutalitatea acțiunii umane ca modalitate de reprezentare a tragicului.

Mitul Electrei este prezent cu pregnanță în doar două perioade distincte ale evoluției umane – Antichitatea și sfârșitul epocii moderne (prima jumătate a secolului al XX-lea), fiind mai rar întâlnită ca manifestare literară în Renaștere, clasicism, romantism sau în secolul al XIX-lea. Manifestarea mitului Electrei în Antichitate și în prima jumătate a secolului al XX-lea este o consecință a perspectivelor sale tematice, ce corespund unor intervale temporale marcate de crize existențiale, de pierderea valorilor morale și etice, a echilibrului interior care a generat trezirea și amplificarea brutalității și cruzimii în cadrul relațiilor sociale și interumane, a alienării și frustrării individului.

Criza existențială, alienarea și suferința individului reprezintă elementele definitorii ale revitalizării tragicului în creația literară în prima jumătate a secolului al XX-lea, unde tragedia, ca specie a genului dramatic, oferă, prin conexarea literaturii moderne cu dramaturgia perioadei antice și prin continuitatea unor aspecte și situații fundamentale ale mitului, modalitatea cea mai convingătoare de exprimare a tragicului existenței umane, ceea ce se va reflecta în dramaturgia lui O' Neill, Sartre, Giraudoux ș.a.

În **Orestia**, Eschil introduce personajul feminin Electra în trilogie, deși purtătorul acțiunii este Oreste, răzbunătorul pe linie masculină a crimelor predecesorilor. Odată cu Sofocle, Electra este plasată în centrul desfășurării acțiunii. Ea constituie elementul central și

dinamic al tragediei, care, datorită sufletului ei vulcanic, devine conștiința activă și catalizatorul acțiunii și, totodată, marchează începuturile evoluției mitului Electrei spre tradiție și tipologie literară.

Electra lui Sofocle este o tragedie aproape în întregime umană, în care personalitatea eroilor și viziunea lor asupra existenței le decid acțiunea, reușita sau nenorocirea. Electra se remarcă prin ura exagerată față de Clitemnestra și printr-o dorință arzătoare de răzbunare a tatălui. Acestea – sugerează autorul – provin din sentimentul datoriei și dreptății, ca elemente definitorii ale personalității umane, și nu par trăsături-tipar ale conceperii unui erou tragic, marcat de forța destinului și supus consecințelor hybris-ului.

Euripide contribuie la afirmarea deplină a mitului Electrei ca tradiție și tipologie literară, demonstrând un accentuat spirit de observație în tratarea existenței umane în aspectele sale cotidiene și reușind o regenerare a subiectului mitic prin exprimarea acestuia cu o libertate artistică surprinzătoare. Cu toate acestea, Euripide nu renunță total la sfera sacralității și a simbolismului mitului, deși reușește să introducă persoane și experiențe din viața obișnuită în cadrul ideal și sacru al personajelor și evenimentelor mitologice. Se poate vorbi, astfel, în cazul lui Euripide, despre demitizarea subiectului tragic, cu alte cuvinte despre desacralizarea dramei prin redarea combinată a diferitelor aspecte ale existenței (în special principiile și factorii care guvernează existența umană veșnic instabilă și aflată într-o permanentă schimbare). De altfel, autorii moderni au găsit în Euripide sursa de inspirație majoră, în dauna continuității literare a lui Eschil și Sofocle.

Receptarea modernă a mitului Electrei aparține unor reprezentanți ai dramaturgiei universale (O' Neill, Sartre, Giraudoux), care au văzut în teatrul antic grec o sursă majoră de inspirație și o modalitate artistică de a exprima în parametri tematici deja constituiți, problematica condiției umane moderne.

Trilogia *Din jale se intrupează Electra* este singura din creația lui Eugene O' Neill care se axează pe un singur mit, ceea ce duce la exprimarea combinată a aspectelor tradiționale ale tragediei ca formă și fond, având la bază perspectivele tematice și de reprezentare a personajului, influențate de tradiția literarizării mitului Atrizilor și a mitului literar al Electrei, așa cum au conceput-o și dezvoltat-o Eschil, Sofocle și Euripide în cadrul tragediei antice.

În timp ce, din punct de vedere formal, trilogia lui O' Neill relevă similarități structurale cu trilogia lui Eschil, în privința conținutului, dramaturgul american vină să continue și să amplifice stările psihologice ale personajului înainte și după săvârșirea actului răzbunător, nuanțate de Euripide. Ca și tragedia lui Eschil, lucrarea lui O' Neill este o trilogie ce urmărește linia subiectului mitic antic al unei familii blestemată, transpus în Statele Unite ale Americii, în timpul războiului civil din secolul al XIX-lea.

Neamul blestemat al Atrizilor devine familia Mannon, a cărei istorie își are rădăcinile în trecut. Un anume Abe săvârșește acțiunea de încălcare a legilor firii și începe seria de fărâdelegi și crime, ce va marca destinul tragic al familiei, încadrate într-un proces ciclic al crimei și răzbunării, al blestemului ereditar și al vinei tragice, moștenite, conform unei aproximări moderne a forței destinului și exprimate printr-o analiză psihologică (a interacțiunii conștientului cu subconștientul), în relație cu mediul puritan al ultimilor descendenți ai familiei: Lavinia (Electra) și Orin (Oreste). În contextul experimentării literare din prima jumătate a secolului al XX-lea, pot fi puse în evidență două niveluri ale existenței sistemului de elemente tematice și de reprezentare a personajului: primul, cel dominant, reprezintă individualizarea personalității și a acțiunii personajelor prin expresia literară a principiilor psihanalitice; al doilea, mai puțin dominant, este cel al interesului pentru mediul social, încadrat în istorie și în mentalitatea puritană.

Piesa *Muștele*, de Sartre, pare a avea la bază versiunea lui Sofocle, de la care împrumută viziunea tragică a Electrei, soarta ei patetică, condiția de sclavă în propria-i casă,

suferința excesivă care anticipează actul răzbunării, ura față de Clitemnestra și Egist, discuția violentă cu mama, așteptarea lui Oreste ca răzbunător, scena recunoașterii, rolul Electrei ca participant la actul răzbunării. De la Eschil, Sartre continuă ideea pedepsirii de către Furii a celor care comit hybris-ul. De la Euripide, Sartre preia încercarea de analiză psihologică și condiția Electrei după săvârșirea actului răzbunării, exprimată prin remușcare și suferință adâncă.

În privința originalității versiunii lui Sartre, în planul elementelor de constituire a nivelului tematic, pe lângă modificările în statutul Electrei și în cel al lui Oreste, ca personaje dramatice, dar și un Jupiter ironic, ca expresie a voinței divine, și roiul de muște răumiroitoare și dezgustătoare, ca personificare a Furiilor, ce domină ca o plagă cetatea și pe locuitorii acesteia, se reliefează, în primul rând, un individ (Oreste) ce alege, exercitându-și libertatea, creându-și eul existențial și acționând împotriva voinței divine sau a altor factori ce i-ar fi putut îngreuna libertatea de a alege și a acționa. Aceasta alcătuiește în *Muștele* o relație ce constituie punctul-focar al revitalizării tragediei, fiind, de asemenea, și sursa exprimării dramatice a filosofiei existențialiste de către dramaturgul și filosoful francez.

Mitul Electrei oferă, astfel, în peisajul literar al secolului al XX-lea, nu doar oportunități variate de exprimare creatoare, ci și posibilitatea materializării, în cadrul textului dramatic, a unei filosofii originale privind condiția umană la finele perioadei moderne, unde Oreste și Electra reprezintă posibilitatea aplicării reușite și, respectiv, eșecul aplicării în practică a unor idei și concepții filosofice.

În a sa Electra, Giraudoux exprimă, așa cum o fac O' Neill și Sartre, două preocupări tematice distincte, două puncte de vedere opuse, două aspecte importante ale organizării discursului dramatic la nivelul textului, centrate pe relația individului cu statutul și exigențele comunității. În versiunea lui Giraudoux, Electra, în căutarea adevărului, află despre vina mamei sale și se confruntă cu Egist în legătură cu faptul dacă datoria de onoare a răzbunării, importanța restabilirii dreptății și necesitatea pedepsirii unei crime vechi de mai mulți ani prevalează asupra datoriei de onoare de a salva cetatea, a importanței și a necesității curente a Argosului de a avea stabilitate și unitate în fața invaziei, pentru a înfrunta dușmanul. Această confruntare se transformă într-o dilemă, o dezbatere ambivalentă, generând opinii diferite și întrebări la care receptorul discursului dramatic urmează să răspundă în conformitate cu propriul punct de vedere.

În concluzie, mitul Electrei reprezintă un mit literar, un produs al imaginației unui autor concret, o situație simbolică cu aspect metafizic, ce se naște și există în literatură, suferind modificări de la o perioadă la alta, de la un spațiu cultural la altul și care constituie discursul dramatic al tragediei. De asemenea, faptul că mitul Electrei, trăgându-și seva din mitul etno-religios al Atrizilor, dar dezvoltat în literatură, devenind mit literar în seria lui Faust, Don Juan, Cain, adică un sistem literar tipologizat în jurul unui arhetip ca simbol universal, s-a manifestat, în special, în doar două perioade distincte ale evoluției umane, poate fi explicat și prin aceea că mitul respectiv a fost încadrat în parametrii literari ai tragediei care oferă, pe de o parte, satisfacerea dorințelor agresive eterne ale omului, iar, pe de altă parte, satisface necesitățile simțului estetic al omului, ce rezultă dintr-un spectacol tragic al vieții, unde frumusețea este transpusă în discursul literar amplificat de reprezentarea scenică, ceea ce duce, fără îndoială la catharsis, la purificarea simțurilor receptorului. În același timp, mitul Electrei constituie și un sistem bine structurat ce își păstrează esența intactă, indiferent de cronotopul acțiunii, de numele purtat de personaje și de conjunctura săvârșirii faptelor, demonstrând, o dată în plus, faptul că mitul supraviețuiește și își continuă evoluția, rămânând un fapt reprezentativ și inițiativ pentru individ și colectivitate doar în cadrul discursului literar, în cadrul opere artistice ca păstrătoare a mitului.

BIBLIOGRAFIE

- Cornea, P. (1998), *Introducere în teoria lecturii*, Ed. Polirom, Iași
- Dumitriu, Mihaela (2002), *Tragicul la O' Neill: Din jale se întrupează Electra*, Ed. Alfa, București
- Golban, Tatiana (1999), *Mitul Electrei în viziunea lui E. O' Neill*, în Symposia professorum ULIM, Seria Filologie, Chișinău
- O' Neill, E. (1968), *Din jale se întrupează Electra*, traducere de Petru Comarnescu și Margareta Sterian, Ed. pentru Literatură Universală, București
- Pageaux, D.H. (2000), *Literatura generală și comparată*, Ed. Polirom, Iași

Desen realizat de eleva *MARIAN ANDREEA*, clasa a XII-a C

CERCUL POETILOR DISPĂRUȚI CARTEA UNUI FILM SAU FILMUL UNEI CĂRȚI

LUCIANA ANDRONIC

Profesoară de limba și literatura română

Romanul, care confirmă incontestabila valoare a jurnalistei Nancy H. Kleinbaum nu pornește de la o poveste ca sursă de inspirație, ci de la un film celebru, în regia lui Peter Weir, realizat pe baza scenariului lui Tom Schulman.

Cartea jurnalistei americane, „*Cercul poezilor dispăruți*”, a fost publicată Humanitas în 2005, în traducerea Feliciei Ienculescu-Popovici, după 16 ani de succes internațional.

Tema adolescenților înregimentați în sisteme școlare pare banală prin frecvența cu care este abordată în media, în tratate didactice și nu în ultimul rând în debzateri publice sau artă. Totodată, conflictul dintre generații, devenit clasic prin recurența sa, îmbracă forme diverse, de câte ori intervine o nouă abordare a acestuia. Romanul ilustrează pe două planuri, două nuclee conflictuale: între adulți, cu aceeași profesie și între fii și tați. Noul profesor de literatura engleză, personajul Keating, fost absolvent al Academiei Welton, are de înfruntat rigorile unei școli tradiționale, ale cărei detalii procedurale le-a cunoscut și dezaprobat ca elev; revenind profesor înțelege să le înfrunte chiar cu prețul practicării meseriei.

Imaginea profesorului asociază noutatea cu schimbarea radicală, menită să șocheze; cere elevilor să rupă o pagină din manual și să o depună în coș, datorită viziunii aberante de măsurare a poeziei: „*Vreau ca prostiile astea să ajungă la coșul de gunoi, acolo unde le e locul!*”. Profesorul reușește să schimbe atitudinea, modul de gândire, încrederea, determinând pasiunea elevilor pentru literatură să devină fapt. „*Cercul poezilor dispăruți*” are valoarea unei sintagme ce desemnează deopotrivă poezii romantice, dar și o altă generație de la Welton care, absolvind, a dispărut din vârsta școlară, sau din cercul poeziei.

Poetii disparuți sunt eroii cărții: elevii lui Keating, adolescenții romantici care evadează noaptea din internat să se întâlnească în peștera și să citească poezie de Whitman.

Neil Perry – personajul tragic al cărții, ilustrează lupta împotriva unei mentalități încremenite, prin destinul său implacabil. Talentat, dornic să își dezvolte latura umanistă prin activități artistice și literare, are de înfruntat opinia severă și inflexibilă a tatălui său care îi configurează traseul profesional: „*Când o să termini Facultatea de Medicină și o să te descurci singur, atunci poți să faci ce vrei. Până atunci, ascultă de MINE!*”. Neil va juca într-o piesă de Shakespeare, fără consimțământul parintelui, falsificând scrisoarea de acord tutelar; adevărul va demasca fărădelegea și Neil-Puck e smuls după spectacol pentru a fi „disciplinat” în familie. Libertatea tânărului devine echivalent al morții sale.

Lupta dintre generații prezintă, așadar o victimă slabă care împietrește și mai mult cuviința părintească: părinții dictează copiilor destinul, dar nu le pot controla moartea. Profesorul Keating devine singurul vinovat în planul adulților pentru moartea lui Neil, deși cei care au învățat să gândească și au fost educați de el să își înțeleagă sufletul, prin intermediul literaturii, au tragica revelație a adevărului: vinovăția unui sistem, vina unei mentalități, frustrarea unor indivizi care nu își pot asuma eșecul de a nu fi făcut o anume carieră.

Autoarea optează pentru finalul deschis, în care profesorul părăsește postul în recunoașterea colectivă a valorii sale. Sub forma de salut, *Poezii Disparuți* urcă pe bănci, rămânând „*încremeniți în salutul lor tăcut*”.

Este rară ipostază în care o carte reia subiectul și personajele unui film. Aceasta nu se întâmplă sub forma unui litigiu de drept de autor, ci sub generoasa colaborare artistică, în care tema, conflictul, mesajul și emoția estetică răscolesc puternic dreptul la devenire al adolescenților și conflictul dintre generații. Cartea după film, sau filmul din carte realizează

un succes internațional al cărui ampolare devine istorie, devine material didactic obligatoriu, adică pildă și învățătură despre suflet, carieră, valoare și părinți.

Cei patru stâlpi de la Welton nu contrazic, ci consacră prin **Cercul poezilor dispăruți** metafora școlii dintotdeauna: „-Tradiție! Onoare! Disciplină! Excelență!”.

Desene realizate de eleva *LEGIAN MARIA*, clasa a X-a B

EȘTI CEEA CE FACI

CORNEL COSTEA

Profesor de geografie

Dincolo de tumultul cotidian, inima fiecăruia dintre noi cutează să se înalțe, din când în când, spre zărilor în care tăcerile sunt mult mai grăitoare decât mii de cuvinte. Fiecare visează să descopere sensul existenței și speră că, într-o zi, va afla care e rolul lui în acest grandios spectacol cosmic.

Rolul de educator este, spun unii, extrem de dificil, atâta timp cât nu ești pregătit să faci față neprevăzutului care ți se ivește în fiecare clipă. De cele mai multe ori, sunt situații în care cunoștințele teoretice nu îți sunt suficiente pentru a rezolva onorabil o situație de viață. Atunci intervine ceea ce se numește talentul sau arta de a transforma un conflict (mai mult sau mai puțin iminent) într-un succes din care se vor putea împărtăși și alții, dacă viața îi va aduce în astfel de ipostaze.

A fi educator presupune arta de a reuși să transformi un teren fertil, dar fără roade, într-o adevărată grădină a Edenului. E arta grădinarului care, zi de zi, se gândește la grădina lui și realizează fiecare lucrare la timpul potrivit, lăsând la o parte orice alte preocupări care i-ar putea înghiți resursa cea mai prețioasă: timpul. În fiecare dimineață pornește la drum, având grijă să nu uite cele necesare pentru minunatul tărâm în care se simte cu adevărat fericit, împreună cu florile care știu să mulțumească și să se închine în fața celui care le înconjoară cu atâta lumină și iubire. Parfumul lor, culorile și formele pe care le etalează, sunt toate un omagiu adus binefăcătorului lor părinte, grădinarul, împovărat, acum, de ani și de grijile pletelor cărunte.

A fi educator este, mai presus de toate, o ocazie de a te cunoaște și de a le dăruia celor mai tineri decât tine cheia cu care pot deschide numeroase porți care, altfel, ar putea rămâne încuiate pentru toată viața. Pentru că, cine altcineva decât educatorul știe care e cheia potrivită pentru fiecare suflet? Cine altcineva, decât el, poate să înțeleagă, mai bine ca oricine, toate frământările și toate neliniștile cu care, cei mai tineri, caută să supraviețuiască pe acest ocean, de multe ori extrem de agitat, numit viață? El, educatorul, e capabil să redea speranța celor care și-au pierdut-o, e pregătit, aproape întotdeauna, să lumineze cu inima lui clipele întunecate răsărite din disperare sau din neputința de a înțelege rațiunile pentru care ai fost trimis aici.

Dar, cine e Educatorul? E o persoană anume, e tata, e mama, e cerul, e pământul? Nu există un singur răspuns, așa cum nu există un singur educator. Oricine poate fi, la un moment dat, un educator pentru altcineva. Apele curgătoare, Soarele, Luna, păsările, stâncile, un zâmbet, o lacrimă, toate sunt educatorii noștri, în măsura în care avem inimile deschise pentru a desluși mesajul lor. Indiferent, însă, de instrumentul prin intermediul căruia ne este dezvăluit un anumit adevăr, indispensabil creșterii noastre spirituale, esențial rămâne, totuși, mesajul. Și, întotdeauna, acesta nu face altceva decât să ne ajute să avem din ce în ce mai multe clipe de zbor spre culmile tăcerii, acolo unde, doar sufletele trezite, asemeni vulturilor, cutează să respire aerul rarefiat al înălțimilor divine.

DISEMINARE STAGIU DE FORMARE

“Developing oral fluency in the Secondary English Language Classroom ”

IRINA ANDREEA VERDEȘ

Profesoară de limba engleză

Un lucru este cert în cariera didactică: nevoia dascălului de a se perfecționa. Actul educațional a suferit schimbări radicale datorită ivirii tehnologiei, iar profesorii trebuie să țină pasul cu tot ce e nou în materie de educație. Cu atât mai mult cu cât există un volum substanțial de resurse. Este evident că elevii s-au schimbat, iar metodele tradiționale nu mai sunt atrăgătoare, în consecință nu mai produc efectul dorit. Drept urmare a trebuit să cântăresc nevoile mele de formare pentru a putea veni în sprijinul elevilor mei. Mi-am depus candidatura pentru un stagiul de formare continuă și am reușit astfel să particip în perioada 25.02.2013-09.03.2013 la stagiul de formare continuă intitulat „*Developing Oral Fluency in the Secondary English Language Classroom*” Participarea mea la acest stagiul a fost posibilă datorită unui grant Comenius-LLP suficient pentru acoperirea cheltuielilor de transport, achitarea costului cursului de formare cât și pentru cheltuielile de subzistență. Cursul, desfășurat la Internațional Projects Centre din Exeter, Anglia, a fost gândit pentru profesorii de limbă engleză care doresc să se perfecționeze în folosirea anumitor tehnici și activități pentru dezvoltarea fluentei în limba engleză.

Stagiul de formare a reunit 10 profesori de limba engleză din țări europene diferite: Turcia, Germania, Italia, Bulgaria și România. Am avut astfel șansa să legăm prietenii, să stabilim colaborări, să împărtășim diferențe culturale, depășind în același timp bariere lingvistice și renunțând la prejudecăți. De asemenea, toți profesorii participanți la curs au învățat despre diferitele sisteme educaționale europene, lucru ce va contribui la îmbunătățirea actului educațional în țara de origine. Participarea la o activitate de formare în străinătate vine în sprijinul armonizării metodelor didactice folosite în diferite sisteme educaționale europene, sisteme care sunt în continuă schimbare. Spre deosebire de cursurile de formare din România, acest stagiul de formare a încurajat colaborarea dintre profesorii din diferite țări europene, dând astfel naștere unor parteneriate la nivel internațional. Nu în ultimul rând, profesorii participanți la astfel de cursuri au avut posibilitatea să viziteze o altă țară, cu un sistem educațional diferit de cel existent în țara sa, și anume Anglia.

Cu o durată de 35 de ore, cursul s-a dovedit extrem de util deoarece mi-a permis să cooperez/colaborez cu persoane aparținând diferitelor sisteme educaționale europene; să învăț cum să elaborez activități/ materiale didactice individualizate; să învăț cum să integrez activitățile de la clasă în lumea de zi cu zi a elevilor; să învăț și să experimentez metode creative și motivante pentru dezvoltarea fluentei în limba engleză; să asist la schimburi de bune practici între profesori de limba engleză; să închei parteneriate/schimburi de experiență cu profesorii participanți la curs; să dobândesc o mai mare înțelegere a modalităților de intonație și fonologie și nu în ultimul rând, să devin mai fluentă și încrezătoare în utilizarea limbii engleze. Organizarea cursului a fost impecabilă, iar doamnele profesoare Sophie Larkin și Carol Waddington au dat dovadă de profesionalism. Activitățile au fost variate și flexibile, cu un puternic accent pe comunicare și dialog, pe lucru pe grupe și perechi, iar metodele și tehnicile moderne aplicate și materialele didactice elaborate au fost de un real folos la întoarcerea mea la clasă. Dintre activitățile învățate la curs amintesc: "*English on the move*", "*The sun and the moon*", "*What am I?*", "*The snowball definition game*", "*The interview*", "*The alphabet conversation*", etc. În plus, excursiile și vizitele culturale coordonate de ghidul nostru, Roger Watson, mi-au îmbogățit cunoștințele de cultură și civilizație engleză,

cunoștințe ce vor face obiectul orelor de cultură și civilizație engleză în cadrul instituției unde predau.

Activitatea de formare a contribuit și la imaginea liceului în care predau prin intermediul pregătirii la nivel european a unuia dintre profesorii săi. De asemenea, preconizez că alți colegi îmi vor urma exemplul, fapt ce va contribui la îmbunătățirea actului educațional în cadrul instituției noastre. Materialele elaborate în timpul stagiului de formare vor fi folosite pentru elaborarea de cursuri opționale, lucru ce aduce cu sine diversificarea curriculumului la decizia școlii. Alături de colegii de catedră, voi încerca să folosesc activități centrate pe elev, activități menite să dezvolte competențele de comunicare, să încurajeze elevii să interacționeze cât mai mult și nu în ultimul rând să stimuleze creativitatea și libera exprimare a elevilor.

În concluzie, obținerea unui astfel de grant Comenius nu poate avea decât un efect pozitiv asupra unui cadru didactic conștient de nevoia de a-și pregăti elevii în spiritul unei Uniuni Europene multiculturale și plurilingvistice. Acest stagiul de formare a reprezentat o șansa de a mă dezvolta atât pe plan profesional cât și personal și doresc pe această cale să mulțumesc ANPCDEF pentru că oferă cadrelor didactice șansa de a-și îmbunătăți metodele de predare, dar în același timp făcându-le conștiente de diversitatea lingvistică și culturală a membrilor Uniunii Europene. Recomand colegilor să aplice pentru un astfel de grant Comenius cu promisiunea că îi voi ajuta cu sfaturi.

Informații suplimentare cu privire la o posibilă candidatură se găsesc pe site-ul Agenției Naționale <http://www.llp-ro.ro/llp.php?id=247&d=41>

Desen realizat de eleva *LEGIAN MARIA*, clasa a X-a B

ȘTIINȚA... ALTfel

PROFILUL UNUI GENIU MATEMATICIAN GAUSS

ELENA COȚA

Profesoară de matematică

Motto: "*Matematicianul este împlânzitorul ce a domesticit infinitul.*"
(Lucian Blaga)

Perioada modernă a matematicii nu se poate defini separat de personalitatea lui Karl Friedrich Gauss (1777–1855). Gauss este fiul unui meseriaș mărunț din Brunswick. La vârsta de 7 ani, începe școala primară și este remarcat foarte repede de Büttner și Martin Bartels, aceștia continuând să îi fie profesori și în gimnaziu. Prințul de Brunswick îi remarcă abilitățile și se implică, investind în educația și instruirea lui.

Ulterior, după ce a primit o aprobare de la ducele de Braunschweig, Gauss este admis la Colegiul Carolinum în 1792, unde descoperă legea lui Bode, teorema binomială și teorema numerelor prime. El părăsește însă orașul Braunschweig în 1795, pentru a studia la Universitatea Göttingen. Aici, mentorul lui Gauss este Abraham Gotthelf Kästner, profesor despre care se știe că era provocat de foarte multe ori de către genialul său discipol. Tot astfel, se spune că acolo l-a cunoscut în 1799 pe Farkas Bolyai, cu care are o consistentă corespondență. Istoricii matematicii relatează mai multe anecdote țesute în jurul acestei prietenii; una dintre ele relatează cum, întrebat de către mama lui Gauss despre viitorul fiului ei, matematicianul de pe Târnave (tatăl viitorului savant clujean Janós Bolyai) afirma fără să ezite că Friedrich Gauss va fi cel mai mare matematician al Europei... Iar mama lui Gauss izbucnea în lacrimi de fericire. Plecat în 1798 din Göttingen fără diplomă, Gauss se reîntoarce în 1799. În acest timp, face una dintre cele mai importante descoperiri ale lui, și anume: realizarea unui poligon cu 17 laturi având drept instrumente doar rigla și compasul. Reușita sa este considerată cel mai mare progres în acest domeniu, de la matematicienii Greciei Antice.

Dar acestea nu sunt singurele descoperiri revoluționare din tinerețea matematicianului Gauss. Multe dintre descoperirile sale timpurii se cuprind în lucrarea "Cercetări aritmetice", apărută în 1801 la Leipzig: legea reciprocității resturilor pătratice (pe care și Euler a descoperit-o independent), construibilitatea poligonului regulat cu 17 laturi, demonstrarea teoremei fundamentale a algebrei și integrale duble în planul complex. Ca o curiozitate, să ne reamintim că teorema fundamentală a algebrei (O ecuație algebrică de gradul n , cu o necunoscută, având coeficienți reali sau complecși, are cel puțin o rădăcină reală sau

complexă), care a fost întrezărită de A. Girard (1629), formulată de Euler (1742), încercată de d' Alembert și de alții, a primit prin harul lui Gauss patru demonstrații!

În 1807, Gauss pleacă din Braunschweig, pentru a ocupa postul de director al Observatorului din Göttingen. Anii 1808-1809 sunt dramatici pentru el, fiind încercat de trei decese succesive. În 1808 moare tatăl său, pentru ca apoi să moară și soția sa Johanna, la nașterea celui de-al doilea copil. Ulterior el se recăsătorește și își reface viața, fără a lăsa nicio clipă să îi fie munca afectată de traumele din viața personală. El își publică cea de-a doua lucrare "*Theoria motus corporum coelestium in sectionibus conicis Solem ambientium*", în 1809, un tratat major de două volume despre mișcarea corpurilor cerești. Această pasiune pentru astronomie dă și alte roade. O reușită a carierei sale este postul de lector la catedra de Astronomie a Universității din Göttingen. Multe dintre cercetările sale matematice și astronomice se desfășoară în noul observator, terminat în 1816.

Gauss își câștigă respectul comunității științifice prin estimarea corectă, folosind metoda de aproximare a celor mai mici pătrate, metodă nedeazăluită atunci, a orbitei asteroidului 1 Ceres. Deși contribuția în domeniul astronomiei teoretice se oprește după 1817, Gauss continuă să facă observații până la vârsta de 70 de ani. Geniul matematician din Brunswick a fost pasionat însă și de geodezie. În 1818 i se cere un studiu geodezic al ținutului Hanovrei, studiu pe care Gauss îl acceptă. Datorită acestui studiu, măsurătorile fiind efectuate de Gauss, inventează heliotropul care funcționa reflectând razele solare utilizând un ansamblu de oglinzi și un mic telescop. După 1820 Gauss devine din ce în ce mai interesat de geodezie, astfel încât în 1822 câștigă Premiul Universității din Copenhaga, pentru studiul asupra problemelor geodeziei. De asemenea este interesat de geometria diferențială și publică "*Disquisitiones generales circa superficies curva*", opera sa cea mai cunoscută în acest domeniu. După 1834, devine interesat de fizică și începe, alături de Wilhelm Weber, studierea magnetismului terestru; reușesc chiar un prototip al telegrafului electric...

Gauss a fost în general un om solitar, atitudine exersată încă din pruncie, reținându-și ideile de teama de a nu fi luat în derâdere de somitățile comunității științifice; ca om și ca savant, și-a format deprinderea de a nu vorbi decât atunci când era foarte sigur de adevărul și corectitudinea demonstrațiilor lui. Având o mentalitate naționalistă și conservatoare, Gauss își admira predecesorii, așa numiții savanți-aristocrați, cei care fără preocupări materiale, se puteau dedica științei având asigurată securitatea financiară. Geniul său se oprea însă la granița științei, unde contribuția sa a fost covârșitoare, așa cum nu se sfîesc să afirme alți matematicieni, conaționali ai lui Gauss: "*Aproape tot ce matematica secolului nostru a produs pe calea ideilor științifice originale se leagă de Gauss*"(L. Kronecker).

VIZUALIZAREA SPECTRULUI LINIILOR DE CÂMP ELECTROSTATIC

Elevii **CHIOREAN ADRIAN, SALANȚĂ ADRIAN, SZEKELY DENISA,**

SUCIU OANA, clasa a X-a A

Profesori coordonatori: **VÂRVA LUMINIȚA**

Profesoară de chimie-fizică

MÂNDRUȚ VIORICA

Profesoară de fizică

Proprietățile fizice și chimice ale materiei, de la atom la celula vie sunt în mare parte determinate de forțele electrice. Acest nivel de cunoaștere îl datorăm savanților secolului al XIX-lea Ampère, Faraday, Maxwell și mulți alții, care au descoperit natura electromagnetismului, cât și fizicienilor și chimiștilor secolului al XX-lea, care au descifrat structura atomică a materiei.

Conceptul de *câmp*, inventat de Faraday la jumătatea secolului al XIX-lea a rezolvat noțiunea de acțiune la distanță.

1. Sarcina electrică

Sarcina electrică, Q a unui corp este o măsură a stării de electrizare a acestuia. Starea de electrizare a unui corp se manifestă prin forțele pe care acesta le exercită asupra altor corpuri. Două corpuri aflate în stare normală sau neutră nu interacționează. Dacă unul este în stare neutră și celălalt este electrizat, atunci ele pot interacționa la distanță. Corpul electrizat este înconjurat de un câmp electrostatic care acționează asupra corpurilor electrizate sau neelectrizate (înainte ca acestea să fie aduse în apropierea primului corp).

Cu cât electrizarea este mai puternică, cu atât sarcina electrică este mai mare și interacțiunile prin intermediul câmpului electric sunt mai puternice,

Unitatea de măsură a sarcinii electrice în SI este coulombul (C):

$$[Q]_{\text{SI}} = \text{C}.$$

Proprietățile sarcinii electrice

Una din proprietățile fundamentale ale sarcinii electrice este existența ei în cele două forme, sarcina pozitivă și sarcina negativă.

Acest lucru se poate dovedi experimental electrizând prin frecare două bastoane: unul de sticlă, iar celălalt de ebonita. Dacă apropiem aceste bastoane de un al treilea corp electrizat efectele lor vor fi deosebite. Unul va avea un efect de atracție asupra celui de al treilea corp, iar celălalt un efect de respingere. S-a convenit a numi electricitatea care apare pe bastonul de sticlă electricitate pozitivă iar aceea care apare pe bastonul de ebonita electricitate negativă. Dacă pe două corpuri se află electricitate de același fel, ele se resping, iar dacă se află electricitate de sens contrar, ele se atrag.

Sarcina pe care o numim negativă, poate fi, la fel de bine pozitivă și invers. Alegerea a fost o întâmplare istorică. Universul nostru reprezintă un echilibru de sarcini electrice pozitive și negative în cantități egale.

Conservarea sarcinii

Într-un sistem izolat, sarcina totală rămâne neschimbată. Prin sistem izolat se înțelege că prin suprafața care mărginește sistemul nu intră și nu iese materie. Lumina poate intra sau ieși din sistem, fără a afecta acest principiu întrucât fotonul nu are sarcină.

Un exemplu de conservare a sarcinii este crearea unui electron negativ e^- și a unui electron pozitiv e^+ dintr-un foton de energie înaltă. Sarcina totală a particulelor nou create este zero, deci în procesele de creare și anihilare sarcina se conservă. Existența egalității sarcinilor

pentru electron și pozitron și egalitatea maselor lor este o manifestare a simetriei universale a naturii, dualitatea particulă-antiparticulă.

Legea conservării sarcinii poate fi formulată astfel :

Într-un sistem izolat, sarcina electrică totală, adică suma algebrică a sarcinilor pozitive și negative, se conservă.

Cuantificarea sarcinii

Sarcina electrică este un multiplu întreg al sarcinii elementare și de aceea se spune că este o mărime *cuantificată*:

$Q_- = Ne^-$ pentru sarcina electrică negativă sau

$Q_+ = Np^+$ pentru sarcina electrică pozitivă, unde N este un număr întreg.

O altă proprietate a sarcinii electrice care implică cantitatea de sarcină și măsurarea ei cu ajutorul forței de interacțiune dintre aceasta și o altă sarcină situată la o oarecare distanță este dată de :

Legea lui Coulomb

În secolul al XVIII-lea , nobilii francezi se amuzau făcând experimente de electricitate cu ajutorul buteliei de Leyda. O astfel de butelie era plină cu apă și prevăzută cu o tijă metalică. Încărcată cu sarcini electrice, butelia putea să arunce la pământ orice persoană care ar fi atins-o. Ea acumula și conserva pentru câteva zile electricitatea. Natura “fluidului” conținut de ea era o enigmă și fizicienii timpului își imaginau ca efluvii invizibile ies din obiectele electrizate, acestea fiind responsabile de fenomenele de respingere dintre corpuri iar forțele de atracție se datorau aerului care intra în obiectele electrizate, reincărcându-le cu efluvii repulsive.

Cel care a reușit să formuleze o lege clară a interacțiunilor electrice a fost francezul Charles Augustin de Coulomb în 1785. Acesta realizează un experiment ce pune în evidență natura diferită a forțelor electrice față de aceea a celor gravitaționale.

Dispozitivul folosit este balanța de torsiune. O bară izolantă, cât mai ușoară, este suspendată cu un fir subțire. Ea poartă, la un capăt, o mică sferă conductoare, iar la capătul opus e lipită o aripioară de hârtie, care amortizează oscilațiile și, totodată echilibrează greutatea sferei. O a doua sferă, egală în diametru, este fixată rigid, pe un suport izolat, la nivelul primei și la aceeași distanță, față de firul de suspensie al barei. Tot sistemul este introdus într-un cilindru protector, de sticlă, unde o substanță higroscopică absoarbe vaporii de apă, ca să asigure o cât mai bună izolare. Se încarcă ambele sfere cu câte o sarcină electrică oarecare. Ele se atrag sau se resping și, cu ajutorul unghiului de torsiune al firului, putem determina forța de interacțiune. Răsucind capătul de sus al firului de suspensie, așa ca să reducem de fiecare dată sferele la distanța la care se găseau înainte de electrizare, unghiul de torsiune respectiv ne permite iarăși să calculăm forța de interacțiune, pentru diferitele valori ale sarcinilor.

Unghiul de torsiune e măsurat prin mișcarea unui fascicul de lumină reflectat de tijă pe o scală.

Rezultatul experiențelor ne duce la concluzia că această forță este invers proporțională cu pătratul distanței dintre centrele sferelor.

$$F \propto \frac{1}{r^2}$$

Aceste forțe acționează, în conformitate cu cerința legii a treia a lui Newton: în lungul liniei care unește cele două sarcini dar în sensuri opuse.

Două corpuri punctiforme, electrizate cu sarcinile q_1 și q_2 , interacționează reciproc cu o forță a cărei valoare absolută F este proporțională cu produsul sarcinilor electrice și invers proporțională cu pătratul distanței dintre ele, iar direcția ei coincide cu linia ce unește cele două sarcini electrice.

$$F = \frac{q_1 \cdot q_2}{4\pi\epsilon r^2}$$

Expresia vectorială a legii lui Coulomb:

$$\vec{F} = \frac{q_1 q_2}{4\pi\epsilon r^3} \vec{r}$$

Constantă ϵ (epsilon) se numește permitivitatea absolută a mediului. Ea caracterizează proprietățile electrice ale mediului. Pentru vid, permitivitatea electrică are valoarea:

$$\epsilon_0 = 8,854 \times 10^{-12} \text{ F/m} ; k_0 = 9 \times 10^9 \text{ Nm}^2/\text{C}^2 ;$$

Pentru celelalte medii permitivitatea nu mai este în general o constantă și are valoarea mai mare decât permitivitatea vidului.

Permitivitatea relativă reprezintă raportul dintre permitivitatea mediului și permitivitatea vidului:

$$\epsilon_r = \frac{\epsilon}{\epsilon_0}$$

În aer, deoarece permitivitatea relativă este foarte apropiată de valoarea unu, se poate folosi pentru permitivitate valoarea permitivității vidului.

Expresia matematică a legii lui Coulomb este de aceeași formă cu legea atracției universale a lui Newton. În ambele situații legile sunt valabile dacă dimensiunile corpurilor care interacționează sunt mult mai mici decât distanța dintre ele. Atât forțele electrice, cât și forțele de interacțiune gravitațională sunt invers proporționale cu pătratul distanței. În timp ce, forțele electrice sunt fie de atracție fie de respingere cele gravitaționale sunt numai de atracție. Forțele gravitaționale se manifestă la scara microscopică, a planetelor și a galaxiilor, iar forțele electrice au rol important în lumea microscopică.

2. Câmp electrostatic

În regiunea din spațiul în care asupra corpurilor încărcate electric se exercită forțe electrice există câmp electric. Câmpul generat de corpuri electrizate imobile se numește câmp electrostatic.

Linii de câmp în câmpul electrostatic

Câmpul electrostatic se caracterizează prin existența liniilor de câmp.

Se numește linie de câmp curba tangentă în orice punct vectorului $\vec{E}$, intensitate a câmpului electric. Legătura dintre liniile de câmp și vectorul $\vec{E}$ este:

- tangenta în orice punct al liniei de câmp dă direcția lui $\vec{E}$ în acel punct ;
- numărul liniilor pe unitatea de suprafață transversală este proporțional cu modulul intensității ;
- sensul liniei de câmp coincide cu cel al vectorului intensitate a câmpului electric.

Pentru o sferă încărcată pozitiv liniile de câmp vor fi în lungul razelor. Sensul lor este spre exteriorul sferei, intensitatea E a câmpului electric nu este constantă, ci descrește cu creșterea distanței de la sferă. Aceasta este evident din faptul că liniile de forță sunt cu atât

mai distanțate cu cât se îndepărtează mai mult de sferă. Din motive de simetrie $\vec{E}$ este constant pentru toate punctele situate la o distanță dată de centrul sferei încărcate.

Fig. 1 Liniile de câmp pentru o sferă încărcată pozitiv

Liniile de câmp pleacă radial dintr-un corp încărcat pozitiv și converg radial spre un corp încărcat negativ.

Fig. 2 Liniile de câmp pentru două sarcini egale dar de semn contrar

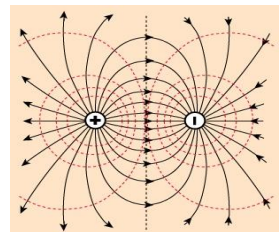
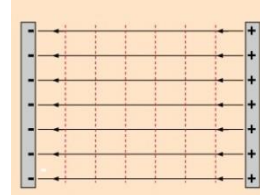

Fig. 3 Liniile de câmp între două plăci paralele, încărcate cu electricitate egală dar de semn contrar

Un câmp electric uniform se caracterizează prin linii de câmp paralele și echidistante, vectorul intensitate prezintă aceleași caracteristici în orice punct al câmpului.

Liniile echipotențiale sunt perpendiculare pe liniile câmpului electric.

Liniile de câmp ale câmpului electrostatic se pot face vizibile în felul următor: pe o placă de sticlă se lipesc două rondele de staniol. Se încarcă rondelele cu electricitate de semn contrar, punându-le în legătură cu cei doi poli ai unei mașini electrostatice. Se presară apoi pe sticlă firișoare scurte de păr, bine uscate (tăiate dintr-o perie) sau mici cristale aciforme de ghips. Firișoarele se orientează după direcția liniilor de câmp, formând un spectru al liniilor de câmp ale câmpului electrostatic.

3. Mărimi caracteristici câmpului electrostatic

3.1 Lucrul mecanic al forțelor electrice

În jurul unui corp electrizat se găsește un câmp electrostatic în care sarcinile electrice se deplasează. Pentru deplasarea unei sarcini electrice, câmpul electrostatic efectuează un lucru mecanic.

Considerăm o sarcină electrică $+Q$ care creează în jurul ei un câmp electric. O sarcină punctiformă $+q$ se deplasează în acest câmp sub acțiunea forțelor electrice de respingere, din A în B. În acest timp, forța electrică ce acționează asupra sarcinii $+q$ produce un lucru mecanic L . În timpul acestei deplasări, forța electrică nu rămâne constantă, deoarece scade cu pătratul depărtării de sarcina electrică $+Q$. [4]

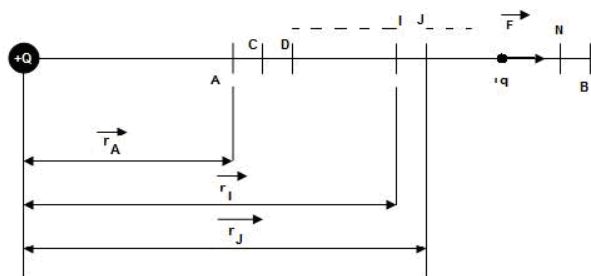

Fig. 4

În A intensitatea forței este $F_A = \frac{Q \cdot q}{4\pi\epsilon r_A^2}$, iar în B, $F_B = \frac{Q \cdot q}{4\pi\epsilon r_B^2}$. Considerăm deplasare

din A în B ca o sumă de deplasări mici AC, CD, ...IJ...NB egale între ele.

Lucrul mecanic va fi însumarea lucrului mecanic efectuat pe fiecare porțiune în parte.

Notăm cu ΔL lucrul mecanic efectuat pentru transportul sarcinii pe un segment, de exemplu, din I în J.

$$F_I = \frac{Qq}{4\pi\epsilon r_I^2} ; F_J = \frac{Qq}{4\pi\epsilon r_J^2}$$

Pentru că distanța este foarte mică putem considera $F_I = F_J$ și $r_I^2 = r_I \cdot r_J$

$$F_I = \frac{Qq}{4\pi\epsilon r_I^2} = \frac{Qq}{4\pi\epsilon r_I r_J} = F_J$$

$$\Delta L = \frac{Qq}{4\pi\epsilon r_I r_J} (r_J - r_I) = \frac{Qq}{4\pi\epsilon} \left(\frac{1}{r_I} - \frac{1}{r_J} \right)$$

Lucrul mecanic total pe drumul AB este :

$$L = \sum_A^B \Delta L = \sum_A^B \frac{Qq}{4\pi\epsilon} \left(\frac{1}{r_I} - \frac{1}{r_J} \right) = \frac{Qq}{4\pi\epsilon} \sum_A^B \left(\frac{1}{r_I} - \frac{1}{r_J} \right)$$

$$L = \frac{Qq}{4\pi\epsilon} \left[\left(\frac{1}{r_A} - \frac{1}{r_C} \right) + \left(\frac{1}{r_C} - \frac{1}{r_D} \right) + \dots + \left(\frac{1}{r_I} - \frac{1}{r_J} \right) + \dots + \left(\frac{1}{r_N} - \frac{1}{r_B} \right) \right]$$

$$L = \frac{Qq}{4\pi\epsilon} \left(\frac{1}{r_A} - \frac{1}{r_B} \right), \text{ unde } r_A \text{ și } r_B \text{ sunt distanțele punctelor A și B față de centrul}$$

sarcinii Q.

3.2 Intensitatea câmpului electric $\vec{E}$

Să considerăm o sarcină punctiformă +Q care creează în jurul ei un câmp electrostatic. Sarcina electrică +q aflată în câmp la distanța r de sarcina Q va fi respinsă cu o forță F conform legii lui Coulomb:

$$F = \frac{Qq}{4\pi\epsilon r^2}$$

Se numește intensitate a câmpului electrostatic într-un punct și se notează cu E raportul dintre intensitatea forței F și sarcina q aflată în acel punct din câmp.

$$\vec{E} = \frac{\vec{F}}{q}$$

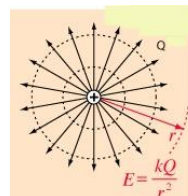
Fig. 5 Intensitatea câmpului electrostatic

În SI, intensitatea câmpului electrostatic se măsoară în volt pe metru (V/m). Intensitatea câmpului electric este o mărime vectorială, reprezentată printr-un vector $\vec{E}$ îndreptat în sensul în care s-ar deplasa sarcina electrică pozitivă aflată în câmp, în acel punct.

3.3 Potențial electric

Potențialul electric într-un punct al unui câmp este mărimea fizică egală cu raportul dintre lucrul mecanic efectuat de câmp la deplasare unui corp de probă încărcat, din acel punct la infinit sau de la infinit în acel punct, și sarcina de probă :

$$V = \frac{L}{q}$$

Exprimat în funcție de mărimea sarcinii electrice Q care creează câmpul va fi :

$$V = \frac{Q}{4\pi\epsilon r}$$

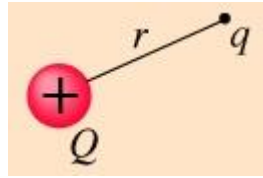

Fig. 6 Potențialul electric într-un punct

Diferența de potențial (tensiunea electrică U) între două puncte ale unui câmp electric reprezintă raportul dintre lucrul mecanic efectuat de câmpul electric pentru a deplasa sarcina de probă q între cele două puncte și sarcina de probă.

$$\Delta V = V_a - V_b = \frac{Q}{4\pi\epsilon} \left(\frac{1}{r_a} - \frac{1}{r_b} \right)$$

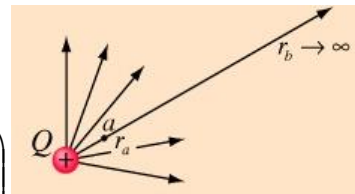

Fig. 7 Diferența de potențial

Unitatea de măsură a potențialului electric este voltul (V) :

$$1V=1J/1C$$

Totalitatea punctelor din spațiu în care valorile potențialului electric sunt aceleași poartă numele de suprafață echipotențială . Pe o suprafață echipotențială, sarcinile electrice se deplasează fără să se efectueze lucru mecanic.

PARTEA EXPERIMENTALĂ

Vizualizarea liniilor echipotențiale

Luăm o baie electrolitică , introducem doi electrozi de cupru și îi conectăm la o sursă de tensiune continuă ca în montajul de mai jos:

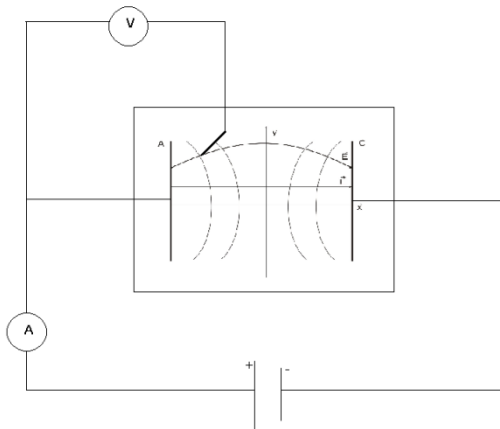

Fig.1 Schema montajului experimental

Vizualizarea liniilor echipotențiale între doi electrozi de cupru

În orice punct al unui câmp electrostatic liniile de câmp sunt perpendiculare pe suprafețele echipotențiale.

Cu cât electrozii sunt mai lungi, efectul de curbare al liniilor de câmp este mai mic.

Putem să trasăm geometria liniilor echipotențiale, în zona centrală liniile echipotențiale sunt paralele cu electrozii iar spre

capete se curbează. La mijloc linia echipotențială este perpendicular pe $\vec{E}$

Fotografiile vizualizează liniile de câmp electric din jurul a două plăci de cupru încărcate cu sarcini egale dar de semn opus. Imaginile s-au obținut folosind o suspensie de semințe de iarbă în apă distilată.

Potențialul într-un ajutorul electrodului de grafit, face citirea se masoară cu de vas.

În vas se pune apă
Voltmetrul indică o

$$U_{AB} = \Delta\varphi_{AB} = E \cdot x$$

Distanța dintre electrozi : $d = 10,7 \text{ cm} = 0,107 \text{ m}$

$$E = \frac{U}{d} = \frac{9}{0,107} = 81,81 \text{ V/m}$$

punct al câmpului se măsoară cu iar citirea distanței X la care se ajutorul hârtiei milimetrice prinsă

acidulată (apă + HCl).

diferență de potențial între A și B :

Date experimentale :

Măsurătorile efectuate pentru verificarea potențialului în diferite puncte ale câmpului pentru o tensiune de alimentare de 9 V :

N r.măs.	E(V/ m)	x(m)	φ (V) calculat	φ (V) citit
1		0,02	1,63	1,70
2		0,03	2,45	2,50
3	81,81	0,04	3,27	3,30
4		0,05	4,09	4,01
5		0,06	4,90	4.84

Principalele surse de erori ce intervin în experiment sunt legate de măsurarea cu exactitate a distanței la care se afla sarcina electrică față de plăcuța de cupru și citirea potențialului cu ajutorul voltmetrului.

CONCLUZII

Activitatea practică se constituie ca unul din principalele instrumente ale cunoașterii umane și apare firesc ca în studierea fizicii, știință prin excelență experimentală, aceasta să furnizeze cele mai potrivite dovezi pentru înțelegerea fenomenelor fizice.

Pentru a dezvălui realitatea care se supune unor legi se folosesc întotdeauna experimentele atent proiectate și teoretizate matematic.

Considerăm că experimentul, în ansamblu, ajută la înțelegerea noțiunii de câmp , la măsurarea unor mărimi caracteristice câmpului și elevii pot realiza cu mijloace relativ simple astfel de experimente.

Puteți vizualiza atât spectrul liniilor de câmp, cât și în plan a suprafețelor de echipotențial pentru o distribuție de sarcini punctiforme. . [Folosind acest link veți activa o aplicație interactivă \(applet\).](#)

BIBLIOGRAFIE

Halliday, D.; Resnick, R., Fizică, vol.II, Ed.Didactică și Pedagogică, București, 1975
Purcell, E.M., Cursul de fizică BERKELEY, vol.II, Ed.Didactică și Pedagogică, 1982
Nicula, Al.; Electricitate și magnetism, Ed. Didactică și pedagogică, București, 1973
Hangea, N.; Stănescu, N.; Petrescu, M., Fizică, Electricitate și optică, XI-XII, Ed.Didactică și Pedagogică, București, 1980
Lecourt, D., Dicționar de istoria și filosofia științelor, Polirom, 2005
Cristea, G.; Ardelean, I., Fizică generală, Ed.Didactică și Pedagogică, 1980

Desene realizate de eleva Corcea Andreea, clasa a X-a B

MATEMATICA ÎN... ALBUME

ELENA COȚA

Profesoară de matematică

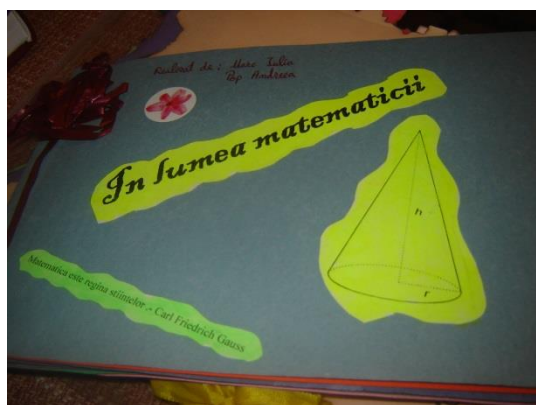
Matematica circulă uneori evident, cel mai des nevăzută, prin toate lucrurile, prin toate fenomenele pe care oamenii le conștientizează în fiecare zi. Totul este subordonat numericului, logicii și calculului rațional. Putem spune că și o poezie romantică își jonctionează conținuturile după criterii afective, dar când vine vorba despre construcția versurilor... măsura și ritmul sunt noțiuni care-și declară strânsa înrudire cu matematica. Tot astfel, la una dintre ședințele grupei de excelență la limba și literatura română, clasa a XI-a, elevilor li s-a cerut să definească ... iubirea; buni cunoscători ai prozelor de inspirație realistă, elevii au configurat iubirea ca o stare de bine plinar, care are ca temelie numărul înscris pe depozitul din bancă. Altfel spus, și iubirea trece prin... matematică.

Și pentru că vine vorba de percepția transdisciplinară pe care elevii o au asupra aplicației matematice, trebuie să semnalăm activitatea *Matematica distractivă*, desfășurată la Colegiul Național George Barițiu, din Cluj-Napoca, sub directa îndrumare a doamnei profesoare Elena Coța. Activitatea s-a desfășurat în luna octombrie a anului școlar curent și este o prelungire firească a unor preocupări mai vechi ale matematicianului Elena Coța, care a scris pentru elevii pe care îi

coordonează și un curs opțional intitulat ca atare:

Matematica distractivă.

Activitatea din octombrie s-a bucurat de un larg succes printre elevi; căutându-i ei înșiși justificări matematicii complicate cu care se confruntă în fiecare zi, au ajuns la concluzii benefice, cu efect persuasiv. Da, matematica e necesară, mai ales prin conexiunile transdisciplinare pe care le permite. O dovedesc albumele inedite, ca și

culegerile de probleme hazlii pe care elevii le-au realizat ca feedback al activității. Reproducem unele dintre cele mai scurte:

- *Poate fi cineva de 600 de ori mai bătrân decât o rudă de-a sa?*
Răspuns: Bunicul să aibă 50 de ani, iar nepotul să aibă o lună.
- *Acum este unsprezece noaptea. Afară e frig, e urât și plouă. Ce credeți, peste 72 de ore vremea va fi însorită?*

Răspuns: Peste șaptezeci și două de ore, va fi tot noapte, așa că nu are cum să fie soare.

Participarea la asemenea activități este benefică pentru felul în care elevii pot să perceapă matematica drept un domeniu prietenos. Mulți dintre ei vor înțelege, probabil, și că viața este o înșiruire de probleme, al cărei capăt îl dorim cât mai îndepărtat și, cu certitudine, îi vor da dreptate lui Albert Einstein:

Un om deștept rezolvă orice problemă; unul și mai deștept știe cum să o evite...

EXPERIENȚE LITERARE ȘI ARTISTICE

LIRICA INOCENȚEI

Premiul I

Concursul *CREATIVITATEA O ȘANSĂ PENTRU EVOLUȚIE*

Eleva **ANCA RUSU**, clasa a X-a A

Bucuria unei zile

*Vă rog frumos să cercetați
Spre lumea toată vă uitați
Și încercați să vă opriți
Asupra unei flori.*

*Vă rog frumos să cercetați
Spre lumea toată vă uitați
Și încercați să mai zâmbiți
Și dumneavoastră uneori.*

*Vă rog frumos să cercetați
Spre lumea toată vă uitați
Și încercați să mai uitați
De răutatea tuturor.*

*Vă rog frumos să cercetați
Spre lumea toată vă uitați
Și încercați să vă iubiți
Din când în când și voi.*

Căsnicie...

*De-aș fi bărbat eu aș iubi
Doar o femeie gigașă
Cu care aș putea trăi
Și ea a mea să fie aleasă.*

*De-aș fi bărbat aș respecta
Toate femeile din lume
Dar aș iubi-o doar pe-a mea
Și nimeni n-ar avea ce spune.*

*De-aș fi bărbat eu aș alege-o
Doar pe aceea potrivită
Să fie simplă și iubită
Dar ea să fie doar a mea.*

*De-aș fi bărbat eu mi-aș da viața
Să știu de siguranța ei
Să știe toți, să știe ai mei
Că ea e a mea și eu al ei.*

Primăvara

*Un cer senin și luminos
E totul rai, e prea frumos
Atunci când totul naște iar
Și soarele e parc-un dar
Când totul pare mai voios.*

*E luminos și e senin
Și vântul suflă numai lin
Sunt râsete de copilași
Frumoși, cuminiți și drăgălași
Când totul pare mai frumos.*

*În fiecare an la fel
Începe tot c-un ghiocel
Și toate parcă strigă-n gând
Cu veselie și cu cânt:
„E primăvară pe Pământ”.*

Mențiune

**CONCURSUL DE POEZIE ON-LINE, ediția a IV-a,
Organizat de Biblioteca Județeană Octavian Goga**

Eleva **VALENTINA IOANA DODEA**, clasa a IX-a B

Terasa

*În noaptea albastră,
Cu cerul senin.
Simții afară mirosul de crin,
Privind spre terasă...
Lemnul de brad,
Trosnește încă,
Luna de sus, luminează terasa
Cu frică și dor, mă apropiu de ea...
Leagănul scump,
Amintescu-mi de el,
Cum stam și priveam cerul cu stele,
Dar, acum sunt doar amintiri de-ale mele.*

Timpul trece tiptil,
Iar tu, nu mai ești un copil
Îți rămân în minte, doar amintiri duiioase,
Ele revin din ce în ce mai frumoase.
Casa părintească e viața mea!
E și viața ta!
Îmi amintesc și-acum,
Când eram copil,
Priveam ceru-nstelat
Vântul mi-adia fata
Ce frumoasă mi-era viața!
Stelele de sus, cărarea vieții mele,
Și sufletul meu e dus în tăcere.
Foșnetul pădurii îmbătrânește,
Ai în minte cuibul fericirii
Și terasa iubirii.
Acum, sunt trist și supărat,
Am îmbătrânit și tu, ai plecat.
Mă hrănesc doar cu amintiri
Trăiesc povestea unei iubiri.
În viață mi-e tot mai greu,
Te-am iubit, să știi mereu,
Te-am așteptat pe terasă
Dar, tu n-ai mai venit,
Iubita mea, crăiasă...

Alb și negru

Gânduri dulci, ascunse-n vorbe,
Vorbe amare, ascunse-n umbre,
Umbre care vin și dor
Nu e deloc ușor!
Zbor prin vise și culeg flori
Tot ce văd e în culori.
Alb și negru peste gri,
E plin de flori, sute de mii.
Alb e totul, acolo sus,
Pene sângerii plutesc prin vise
Pe tăblițe argintii, suspine sunt scrise.
Amintiri dureroase de îngerași sunt strânse.

Cuvinte

Pe o foaie de hârtie,
Scriu azi o fantezie,
Seamănă cu-o poezie
De fapt, este magie.
Cu litere de aramă scriu,

*Pe-o foaie cu fontul pustiu,
Apar dungi negre și gri
Literale par vii.
Condeiu scârțâie ușor
Cerneala albastră face furori,
Am încetat să mai scriu
Fondul mângălit n-a rămas pustiu.*

Codru

*Ca pădurea nu e nimeni,
Lungi mistere zboară acolo
Bestiile se-ascund în umbră,
Ca și pasărea ce cântă,
Mici duete el răsună.
Codru-i rist și supărat,
Cerul plânge ne-ncetat.
Apa zbiară în tăcere
Frunzele suferă și ele.
Luminițe ici și colo,
Luna-i mândră între stele
Iar florile ca niște perle,
Cântă și jelesc și ele.*

Premiul special

Concursul *CREATIVITATEA O ȘANSĂ PENTRU EVOLUȚIE*

Elevul **CĂLEAN VLAD ALEXANDRU**, Clasa a IX-a B

Copilăria

*Doar o dată ești copil
Și trăiești viața din plin
Mituri, legende și povești
În fiecare zi citești și crești.*

*Multe lucruri împreună,
Fac copilăria bună,
Lumi noi și locuri uimitoare
Te așteaptă în depărtare.*

*Mult iubita jucărie
Te așteaptă iar și iar,
Ca să te mai joci o dată
Pentru a fi și ea-mpăcată.*

*Despre jucăușile cuvinte
Îți aduci cu drag aminte
Și rostești cu simplitate*

"Mi-e dor de copilărie, frate!"

Ultimul capitol

*Ca o carte viața-ți scrii
Având multe fantezii
Însă printre alea toate
Apari tu...Dar nu știu, poate...
Apa se preface-n foc.
Și mă îndrept spre acel loc
Sunt mișcat, fără să vreau
Parcă știu, ești tot ce am.
Și deodată aud în șoapte
Spunând cu seninătate
Haide!Vino mai aproape.
Sunt curios, ușor speriat
Gândurile au plecat,
Și forțat încerc să-ți spun..
Scot un murmur, rând pe rând.
Și încep, să-ți zic, să-ți spun
Ce e dragostea? Minune!
Și m-apropii pas cu pas,
Scriind capitolul rămas.*

Viața de după moarte

*În amurgul vieții de apoi,
Mi-aș dori să fim doar noi,
Să te țin ușor de mână
Să-ți fac inimă să râdă.
Mii de clipe împreună
Să zburăm pe altă lună
Să te am mereu aproape
Chiar și-n viața de după moarte.
Să-ți fac sufletul să salte
Să-ți scriu versuri, poate o carte
Că să vezi că te iubesc!
Unde alții des greșesc,
Zi de zi te prețuiesc,
Zi de zi eu te doresc.
Ca să-ți cânt lângă ureche
Despre dragoste, pereche.
Tresărind ușor, plângând,
Pun mâna pe tine blând
Te sărut din nou pe buze
Visul terminându-se.*

Nerăbdare

*O dată-n viață întâlnești
O persoană s-o iubești,
Și să speri că într-o zi
Ea la tine va veni.
Zeci, sute, mii de clipe
Le trăiești cu dor în suflet
Și aștepti cu nerăbdare
Un moment de răsufletare.
În fiecare zi port un război
Să rămân cu gând la noi
Să cântăm în toi de noapte
Despre inimi strâns legate.
Iar acum zâmbind, râzând
Te zăresc și plin de viață
Sparg peretele de gheață
Și te iau pe loc în brațe.
Am așteptat atâta timp
Acest moment, cu atâta ardoare
Și de acum încolo-n viață
Am să fiu a ta speranță.*

Diplomă de participare

Concursul *CREATIVITATEA O ȘANSĂ PENTRU EVOLUȚIE*

Eleva **ROMAN OANA LUISA**, Clasa a IX-a A

Ce este arta?

*Ar putea fi și un sentiment plăcut,
Când miile de stihuri îți vin pe minut,
Culorile de pe paletă îți par niște ținte,
Corpul ți se mișcă, formând cuvinte.
Când știi atâtea și atâtea moduri de a o defini,
Te doare să vezi că unii nu o știu prețui
Că nu știu să folosească ceea ce au,
Dar spun zi de zi nu pot, nu vreau.
Când încerci să-i ajuți și ochii să-și deschidă,
Să-i faci să înțeleagă și să-i cuprindă,
Să dea și ei mesajul mai departe
Că arta este tot ce se poate!*

FESTIVAL DI LETTURA GIOVANE

COMUNICAZIONE UFFICIALE SULL'ESITO DEL CONCORSO E SULLA CHIUSURA DELLA SECONDA EDIZIONE DEL

La seconda edizione del “Festival di lettura giovane” si è conclusa lunedì 29 aprile 2013 con la premiazione, svoltasi nella sede dell'Istituto Italiano di Cultura “Vito Grasso” di Bucarest. Alla cerimonia hanno preso parte, oltre il comitato di organizzazione del Festival, il Direttore dell'Istituto Italiano di Cultura “Vito Grasso”, i rappresentanti della banca Intesa Sanpaolo – sponsor del Festival, lettori italiani, docenti di italiano e studenti dei licei bilingui coinvolti nel progetto (alcuni venuti apposta da Timișoara e da Cluj).

Il Direttore dell'Istituto Italiano di Cultura, prof. Ezio Peraro, ha evidenziato il significato del Festival nel contesto delle strategie per la diffusione della cultura italiana in Romania e per una più approfondita conoscenza e una migliore collaborazione fra i giovani dei due paesi. Il rappresentante della banca-sponsor, dott. Stefano Burani, ha trasmesso il saluto e gli auguri di buon proseguimento del progetto, gli organizzatori hanno presentato la genesi, la struttura e la finalità del progetto, descrivendo i progressi quantitativi e qualitativi registrati dalla prima alla seconda edizione del Festival e tracciando il disegno della terza edizione, del 2014. Il successo crescente del festival giustifica la speranza e gli sforzi di: allargare il progetto anche alle università romene dove si studia l'italiano (per realizzare una più stretta e tanto augurabile collaborazione fra licei e università); tentare di offrire ai primi tre classificati (non solo al primo) una gita culturale in Italia (per dare più motivazioni ai partecipanti); valutare meglio e in tempo i libri proposti ai ragazzi; estendere gli incontri degli organizzatori e degli scrittori italiani con gli studenti a tutti i licei e le facoltà partecipanti al progetto; rendere più efficace la comunicazione fra i partecipanti e rendere più visibile, al grande pubblico, il progetto e i suoi effetti tramite internet, facebook, blog.

In seguito, la giuria del concorso, formata da: prof. Smaranda Elian (Università di Bucarest), prof. Oana Bosca-Malin (Università di Bucarest) e lo scrittore italiano Andrea Bajani, ha annunciato i nomi dei premiati e il Direttore dell'Istituto Italiano di Cultura ha diretto la cerimonia di premiazione e di consegna dei diplomi di partecipazione e di eccellenza. Inoltre è stata letta pubblicamente la cordiale e generosa lettera di congratulazioni e di solidarietà mandata dallo scrittore Andrea Bajani.

Sui 31 partecipanti dei cinque licei bilingui (romeno-italiano della Romania) a questa seconda edizione del Festival di Lettura Giovane i premi sono andati a:

- PRIMO PREMIO: Adelina Stoian (Liceul “Jean Louis Calderon” – Timișoara)
 - SECONDO PREMIO: **MORAR ANDA** (*Colegiul Național “George Barițiu” – Cluj-Napoca*)
 - TERZO PREMIO: **CULCSAR GABRIEL** (*Colegiul Național “George Barițiu” – Cluj-Napoca*)
 - MENZIONE SPECIALE: Mariș Alina (Liceul “Dante Alighieri” – București)
 - MENZIONE SPECIALE: Crăciun Maria Cristina (Liceul “Dante Alighieri” București)
- MENZIONE SPECIALE, aggiunta alla cinquina: **RITA PUCCINI** (*Colegiul Național “George Barițiu Cluj- Napoca*) per aver presentato due elaborati.

I premi consistono in: il primo premio consiste in libri e in un soggiorno di 5 giorni a Torino con la partecipazione al Salone del Libro di Torino nella sezione “Giovani” guidata dallo scrittore Andrea Bajani; gli altri premi e le menzioni consistono in libri offerti dall’Istituto Italiano di Cultura di Bucarest.

La cerimonia si è conclusa con un momento di cordiale convivialità offerto dal Direttore dell’Istituto Italiano di Cultura.

La giuria e, in genere, gli organizzatori del Festival (Smaranda Elia, Oana Boşca-Mălin, Giancarlo Repetto, Federico Collesei, Cristina Tănase) considerano questa seconda edizione un successo incoraggiante e, pronti ad accingersi al lavoro per quella successiva, esprimono sentiti ringraziamenti a tutti quelli che hanno appoggiato spiritualmente e materialmente questa iniziativa: l’Istituto Italiano di Cultura “Vito Grasso”, l’Ambasciata d’Italia in Romania, la Banca Intesa Sanpaolo, i 5 licei bilingui – i loro presidi, i loro docenti e, ovviamente, i loro studenti.

Presidente della Giuria e del Comitato Organizzativo del Festival

Prof. Smaranda Elia

1 Maggio 2013

TERZO PREMIO

LA BOLLA D'ORO, DI SERGIO VALZANIA SELLERIO EDITORE PALERMO, 2012

*Elevul **CULSCAR GABRIEL**, Clasa a XII-a C
Coordonator **ANCA CRĂCIUN**
Profesoară de limba italiană*

Sergio Valzania è nato a Firenze nel 1951 ed è uno scrittore, storico, giornalista e autore radiofonico e televisivo.

Il suo romanzo *La bolla d'oro* si annuncia ad essere un romanzo davvero interessante e misterioso sin dal titolo e dalle prime scene. Il titolo non suggerisce nessun aspetto della trama del romanzo e per questo motivo il mistero del romanzo viene svelato mentre leggiamo. Con tutto questo mistero intorno al titolo possiamo comunque intuire che il romanzo viene collegato alla chiesa.

Il libro si apre con l'affascinante descrizione di Teresa e il suo appuntamento con Carlo in un ristorante di lusso. Questo incontro rappresenta l'esordio della narrazione e determina anche la modificazione della situazione iniziale, in quanto mette in moto l'azione e dà inizio ai successivi avvenimenti narrati. Durante la cena Teresa annuncia a Carlo che un suo conoscente di nome Bosconi è sparito mentre viaggiava in Grecia per alcune ricerche storiche. Senza volere essere impegnato in questa ricerca, Carlo diventa l'unica persona che possa scoprire la verità sulla sparizione di Bosconi; per questo deve partire per un viaggio in Grecia.

L'azione del romanzo viene costituita su due piani che si incontrano sempre - la vicenda di Bosconi e il viaggio di Carlo - , però la sparizione di Bosconi è solo una scusa per descrivere un viaggio pieno di significati in Grecia.

Arrivato in Grecia, Carlo incontra Christos una persona di contatto, che parla benissimo l'italiano. Possiamo vedere sin da qui il collegamento con la chiesa. Il nome greco Christos fa riferimento al nome di Cristo, cioè possiamo intuire la fede di questa persona, o la fede della nazione greca che lui rappresenta nel romanzo.

Carlo deve andare al Monte Athos perché quello è il luogo dove Bosconi doveva essere. Ottenendo il permesso di entrare, Carlo comincia un viaggio direi iniziatico nell'ortodossia, nelle tradizioni monastiche ortodosse e nella storia della Grecia.

Il suo viaggio non è semplice perché il cammino è lungo e deve cambiare sempre i mezzi di trasporto. Sul Monte Athos visita i monasteri ortodossi, gli skit e i monaci che ci vivono. I monaci si dimostrano ad essere contenti di questa sua visita e gli offrono cibo e un posto per dormire, Carlo partecipando alla messa come un modo di ringraziare per la loro accoglienza. Entrando nel mondo ortodosso greco, Carlo è affascinato dalla bellezza, dalla purezza e dalla semplicità dei monasteri e dei monaci.

La struttura del romanzo è semplice, ci sono solo 7 capitoli. I titoli dei capitoli rappresentano i giorni della settimana (da Lunedì a Venerdì) e presentano l'azione che si svolge durante questi giorni.

Il lunedì sera rappresenta il punto di partenza del libro, la cena dei due amici e il venerdì sera contiene lo scioglimento del nodo narrativo. Il libro ha un circolarità data dall'esordio e dalla situazione finale. Il libro si apre con la discussione tra i due e finisce con la stessa discussione in cui vengono tirate delle conclusioni sul destino di Bosconi. Questa forma di "corpo sferoide" ha il ruolo di introdurre il lettore nel mondo immaginario del libro

tramite un fatto reale. Il finale riporta il lettore nel mondo reale.

Sulle prime pagine del libro possiamo notare una cartina geografica della penisola di Grecia e possiamo vedere il viaggio del protagonista. Ogni arrivo di Carlo in un monastero viene accompagnato da un disegno del monastero e da una descrizione riguardo lo stile, il luogo dove è costruito e anche la presentazione dei monaci.

Nel mondo mediterraneo della chiesa ortodossa Carlo non riesce a trovare l'elemento di legame tra lui e la forza suprema perché viene sempre disturbato dallo squillo del cellulare. Il cellulare rappresenta un tipo di digressione con il ruolo di dare una pausa al lettore, per poter capire meglio che cosa è successo e come andranno le cose. Il cellulare rappresenta anche un simbolo del mondo italiano di Carlo, una catena che lo tiene sempre collegato alla sua vita dell'Italia e alle sue persone care. Nel mondo mediterraneo e anche nel mondo dei monaci i telefoni diventano un modo accessibile di essere in contatto e possiamo vedere che i monaci non rifiutano la tecnologia come si poteva immaginare.

Carlo, il protagonista del romanzo e il ricercatore di Bosconi, è un personaggio costruito tramite le proprie azioni. Così possiamo vedere che lui cerca sempre di dividersi tra la ricerca di Bosconi, il viaggio spirituale nei monasteri e quattro persone che fanno parte della sua vita: la madre, Teresa, Marina e il suo amico-socio Bernardo.

Carlo non è un personaggio capace di prendere sempre le migliori decisioni e non nasconde bene le sue telefonate o i suoi messaggi. Christos non deve sapere il vero motivo per cui si trova in Grecia, quindi Carlo telefona solo quando Christos non è vicino a lui. Sin dall'inizio si nota il fatto che non sa imporsi. Lo si capisce dalla prima scena in cui Teresa gli propone di andare in Grecia, e lui anche se non vuole, accetta questa "missione". L'ha fatto forse per cortesia o per amicizia.

Per quanto riguarda il viaggio in Grecia, Carlo si sente come il personaggio del libro *Nero Wolfe fa la spia*, libro che con sé in viaggio per leggerlo sull'aereo e alla fine del romanzo riesce a finirlo.

L'unico personaggio scelto per rappresentare la quotidianità del mondo greco è Christos. Lui è una persona che parla bene l'italiano, il che sorprende spesso Carlo. Christos porta Carlo in un viaggio per tutti i monasteri senza sapere che lui vuole andare solo in alcuni monasteri importanti dove credeva che potesse trovare le tracce di Bosconi. Christos cerca sempre di indovinare il cibo più simile a quello italiano e di fare in modo che Carlo si senta bene.

Bosconi è il personaggio assente del libro, il personaggio cercato da Carlo. Lui è andato in Grecia sul Monte Athos per consultare alcuni archivi nei monasteri per dimostrare che la crisobolla imperiale bizantina che la banca voleva acquistare era un falso. Misteriosamente, non è più tornato in Italia. Il suo destino è collegato all'azione del romanzo. Senza la sua sparizione Carlo non avrebbe avuto l'opportunità di fare questo viaggio straordinario. Mentre faceva questa missione di ricerca Carlo riceve alcune buone notizie da Bernardo e da Marina, la donna con cui ha una relazione d'amore. Marina gli fa sapere che va a trovarlo a Roma, mentre da Bernardo scopre che ha ottenuto un colloquio importante per la loro carriera.

La bolla d'oro di Sergio Valzania è un romanzo che introduce il lettore curioso nel mondo greco, un romanzo che combina una ricerca di tipo "detective" con il mondo cristiano-ortodosso della Grecia. In altre parole il libro rappresenta l'incontro di due grandi confessioni cristiane: il cattolicesimo e l'ortodossia. Solo tramite questo viaggio il mondo cattolico di Carlo ha avuto la possibilità di incontrare il mondo ortodosso di Christos, due mondi con concezioni diverse però uniti in Dio.

JOCURI ALE IMAGINAȚIEI

PROIECT LITERAR: ALB. HARAP-ALB

TEXT PARODIC

Folosind ca text suport basmul cult *Povestea lui Harap-Alb* de Ion Creangă

Elevii **DRUGAS RAZVAN, PACURAR DENISA**
PAVEL DENISA, NEMES DORIS, CLASA: a X-a B
Profesor coordonator: **CRISTINA MOTOCU**

„Tablourile de interior înfățișează doi fineri împletindu-și (îmbile despicate într-o poetică panglicută (forma lor de sărut) și intitulată „Iubire”...”

După aceea, Interlop - Golaș își frecă mâinile așteptându-l pe Harap-Alb să „efectueze transportul”.

Grăbit, Harap-Alb, fiu de detectiv, sare pe motor, își scapă în grabă casca în canal, fiind astfel nevoit să meargă în capul gol, șuvița nespălată zburdându-i în bătaia vântului. Ajuns în cealaltă parte a orașului, în Pipera, se oprește în fața unui viloc impunător... roz-bombon cu picățele, unde îl aștepta concubina sa, Mondiala Duminică. Ce să vă zic, trecând prin curte, Harap-Alb se împiedică pe loc drept îmbătat de mireasma îmbietoare izvorândă dinspre sârma acoperită cu un lung șir de bikini minuscule, proaspăt spălate cu sodă caustică.

Din nou în picioare, detectivul nostru îi face cu mana Mondialei Duminici care, acompaniată de tropăit de toace, vine într-un suflet încoace, să vadă ce a pățit păpușelul ei. Datorită faptului ca cei doi alergau unul spre altul, pentru a se îmbrățișa cât mai furtunos, dar și datorită forței de atracție, cei doi se bușesc teribil și cad unul peste celălalt. Dar ce s-o mai lungim, să lăsăm fizica deoparte, căci noi studiem socio-umane.

Sculându-se rapid au și intrat în casa. După mult timp, aproape cinci minute, cei doi ajung în subsol, unde se aflau mai multe lăzi de armament intergalactic.

- Superb! exclamă Harap-Alb alegându-și cu meticulozitate un înfricoșător pistol... cu bile și un pistol cu apa... stătută.
Mondiala Duminică îi zice iubițelului ei:

- Fă, ia GPS-ul setat pe bârlogul lui Piți-Adi, zis Cerbul. Și să nu mă lași văduvă înainte să ne căsătorim, că mă îmbolnăvesc la creierii capului!

Pe ritmuri de manele, căci radioul de bord al eroului nostru se defectase, înțepenind pe un canal mai puțin drag lui, ca să ne exprimam elegant, acesta se apropie vitejește de bârlogul lui Piti-Adi, aflat într-o pădure virgină. Pe furiș, fiul de detectiv penetrează securitatea ascunzătorii Cerbului, neremarcat de cele două gărzi de corp supraponderale...pardon, luptători sumo.

În sala principală, Cerbul își alinta colecția de... șervețele, de lângă grămezile de alcool și narcotice, treburi d-astea casnice.

Cerbul tresare la vederea lui Harap-alb, și plonjează peste masa cu șervețelele sale mult iubite, protejându-le cu propriul său trup, înalt de un metru și un șnițel.

- Nici să nu te gândești, băiete! răcnii cu disperare Cerbul.

- Nu-ți pierde timpul cu șervețelele alea, Cerbule. Știi foarte bine pentru ce am venit!

- Nu, nu cămașa mea Armani ediție limitată!

- Ba da, chiar ea! Hai patrupele, dă-o jos și fă-te-n coa'!

- Cum îndrăznești, băiețușule, să-mi ceri cămașa de care nu m-am desprins de câteva luni? Cine te crezi?!?!
-

Alb. Harap-Alb.

- N-o vei avea decât peste cadavrul meu, nesăbuitule!

- Asta se poate aranja! spuse Harap-Alb scoțând, iute de mână precum era, pistolul cu bile, plasându-i artistic o bila între urechi.

Apoi al nostru erou se năpustește asupra leșinatului Piti-Adi, îi smulge sacoul și îl deposează de prețioasa-i cămașă, replicându-i surâzător:

- Te tau, te tau, te feliez, cu talent te decupez!

Dând să iasă, Harap-Alb îl aude pe Cerb moțâind:

- Am să te desființez eu, harapule! Și șoc – n-ai să mai trăiești!

- Nu ți-a ajuns, Cerbule? Atunci mai ia de-ac!

În acea clipa Harap-Alb scoase a doua armă devastatoare. Pistolul cu apa... și mai stătută. Și îl îndreptă spre șervețelele Cerbului, încântându-și urechile cu agonia din glas a acestuia:

-NUUUUUU, NU șervețelele mele! O viața mea, o inima mea!

Era clar. Șervețele Cerbului nu vor mai fi ca altădată. Fățaul acestuia îngălbeni brusc, și intră într-o comă subită, după ce psihicul său a cedat privindu-și toți cei 777 de prieteni ai săi umflându-se, înecându-se și prelingându-se de pe masă înspre prăpăstioasa distanță dintre masă și podea.

Cu un rânjat diabolic, vag brăzdat de o puternică tentă schizofrenică, detectivul și totodată contrabandistul nostru de cămăși, se întoarce la a lui amantă, începând a-și spune în gând:

- Da, am reușit. În primul rând aș vrea să-mi mulțumesc mie pentru că eu am avut această idee grozavă, în același timp vreau să-mi mulțumesc mie pentru că exist, dar nu aș vrea să uit să-mi mulțumesc mie pentru faptul că sunt atât de încrezător în mine și efectiv trebuie să-mi mulțumesc mie pentru caracterul ce mi l-am construit în timp îndelungat, evident n-aș fi reușit fără mine, și nu în ultimul rând aș vrea să-mi mulțumesc mie căci de nu eram eu să fiu lângă mine...

Aici trebuie să-l întrerupem pe eroul nostru extrem de modest. După cum se poate intui, eroul nostru o fi inhalat ceva puțin cam nepotrivit în bârlogul Cerbului.

Mondiala Duminică îl aștepta într-o frumoasă seara de duminică... hm-hm... cum nu se putea mai bine.

În dimineața următoare, decid să fugă în lume cu cămașa norocoasă. Interlop – Golaș a rămas cu buza umflată, în timp ce tinerilor noștri le mergea mai mult decât superb, având noroc în orice întreprindere ce o înfăptuiau. De fapt la un moment dat, la insistentele

Mondialei Duminici, a cărei guriță proaspăt împodobită cu botox glăsuia angelic, chiar au încetat să mai gândească, căci prea era de prisos.

Și... au trăit fericiți până când... muriră!

RĂZBUNARE

Elevul **GALANTON DARIUS**, clasa a IX-a A

În răcoarea dimineții un drumeț își croiește drum prin pădurea Brent. Îmbrăcat în pantaloni negri, cu o cămașă albă și o pelerină arde de nerăbdare așa-zisul 'Tăiș ascuțit'. Acesta caută un fost lider de raiduri care năvălea împreună cu bandiții săi în teritoriul Imperiului Nordic și jefuia oameni nevinovați și așa sărăciți de împarat.

Acum zece ani banda aceasta de bandiți a atacat satul Crimson, unde a ucis peste o sută de oameni nevinovați și a ars din temelii treizeci de case. Ghinionul a fost că bandiții au nimerit acest sat în care 'Tăiș ascuțit' trăia cu părinții săi pe când avea cinsprezece ani. Șeful bandei a spart ușa casei lui 'Tăiș ascuțit' și a intrat ca o furtună peste ei. 'Tăiș' a reușit ca prin minune să fugă, însă părinții săi au fost uciși. Atunci 'Tăiș' și-a promis că îl va găsi pe tâlhar și îl va răpune. Acesta a fost crescut în continuare de un bătrân din satul vecin până la vârsta de douăzeci de ani. Atunci 'Tăiș' s-a dus în ucenicie la un fost veteran de război și a învățat arta războiului cu sabia.

Pădurea păstra o liniște sufocantă. Mărcinile parcă îl prindeau pe 'Tăiș' de picioare îngreunându-i înaintarea. După câteva ceasuri bune de rătăcit în pădure acesta zări într-un luminiș un om stând jos în fața unei grămezi de jar și gustând dintr-un iepure.

„*Acesta trebuie să fie!*” își spuse în gând 'Tăiș'. Făcându-și curaj și simțind cum în el parcă se trezește 'demonul luptei' intră în luminiș scoțând sabia la vedere.

-Cine ești flăcău? întrebă omul luat prin surprindere.

-Ziua bună, Rag. Nu mă cunoști? Acum zece ani ai năvălit în Crimson cu banda ta și mi-ai ucis părinții, tâlharule! Am venit să te răsplătesc!

-Nu știi în ce te-ai băgat! spuse Rag eliberând din teacă sabia.

Strângând mânerul spadei, 'Tăiș' se năpusti asupra tâlharului. Acesta lovea din orice direcție apuca fiind cuprins de o mânie înspăimântătoare. Tâlharul se apăra și ferea cum putea, însă după câteva lovituri sabia îi zburase din mână și se înfipse în pământ. Rag căzuse în genunchi. Acum aștepta lovitura finală care avea să îi aducă moartea. Însa lovitura întârzia să apară.

'Tăiș' își aduse aminte de o vorbă a bătrânului care l-a crescut: „*Dacă vrei să duci o viață fericită uită trecutul și iartă!*”. Mânia îi ajunsese acum la un nivel incontrollabil. „*Un om înțelept uită, un om neghiob caută răzbunare.*”. 'Tăiș' strânse mai puternic mânerul sabiei. Mânia lui s-a transformat. În ochii lui acum s-au adunat lacrimi. Acestea au început să îi curgă alene pe obraji. „*Răzbunarea este arma celui slab.*”. „Sunt slab?” se întrebă 'Tăiș'. „*Răzbunarea este fructul dulce al unei plante otrăvitoare.*”. Încetișor, 'Tăiș' și-a introdus sabia înapoi în teacă. Printre lacrimi el spuse:

-Să aibă Dumnezeu milă de sufletul tău!

Acesta s-a întors și a plecat, lăsându-l pe tâlhar cu o expresie de confuzie pe față. A plecat, pur și simplu. În sfârșit a reușit să își lase trecutul în urmă.

A greși este omenesc. A ierta este divin. A ierta este una din abilitățile care Dumnezeu ni le-a lăsat, însă mulți au uitat de ea. Viitorul stă în mâinile noastre.

ÎN MÂINILE INAMICULUI

Eleva **HÎRLEA BIANCA**, clasa a X-a A

De unde începe, de fapt, o poveste? În viață există rareori începuturi clare, acel moment despre care putem să spunem că atunci a început totul. Totuși există momente în care destinul intersectează viețile noastre de zi cu zi punând în mișcare o serie de evenimente ale caror rezultat nu l-am fi putut prevedea niciodată.

Unii își apară țara cu prețul vieții lor. Renunță la familie, copii, iubite, prieteni pentru că țara are nevoie de ei. Din nefericire prea mulți soldați nu mai ajung să se întoarcă acasă. E aproape ora patru după-masa și mă gândesc la măcelul care va fi. Trupuri fără viață se vor afunda în mocirla câmpului de luptă, devenind cifre macabre într-un total al victimelor colaterale ale confruntărilor. Simțindu-și parcă sfârșitul, soldații. Știu ca voi muri, dar ma întreb daca voi putea îndura fizic rana care-mi va sfășii trupul. Mii de imagini imi vin in minte despre clipa in care imi voi simti ultima suflare si la reactia celor dragi la aflarea vesti. In aceasta zarva, ingrozit am luat un pix si o hartie, hotarat sa scriu ultimele cuvinte catre vei dragi:

„Dacă citești aceste rânduri, trebuie să știi că nu mai sunt în viață. Oricât de grea este această veste, este mai bine să știi că nu mai trăiesc decât tortura unor luni întregi de incertitudine. Vreau să știi un singur lucru: ai fost un real sprijin pentru mine pe parcursul acestui război îngrozitor. Chiar dacă atunci când eram împreună îmi era greu să îmi exprim sentimentele față de voi, războiul m-a eliberat de toate barierele care îmi condiționau exprimarea sentimentelor. Vă iubesc! ”

Totul a început acum trei luni când fratele meu se întorcea din vacanța pe care a petrecut-o în China, fiind victima unui atac terorist, din partea islamiștilor, în urma căruia el împreună cu soția și cei doi copii au murit. La aflarea veștii o durere profundă a cuprins întreaga familie, mai ales că nu puteau recupera corpurile din cauza exploziei. Au urmat zile întregi de omagiu, tristețe și furie, până într-o zi când m-am întâlnit cu un fost coleg de facultate, Rick, care se pregatea să plece în Somalia pentru o misiune, dar stătea pe loc din cauza că nu erau destui soldați, astfel m-am oferit eu. La nici o săptămână după ce mi-am depus actele am primit o scrisoare în care mi s-a comunicat că în două zile voi pleca în misiune. Nu m-am gândit nici o clipă la chinul prin care vor trece părinți mei și mai ales prin care voi trece eu. În ziua plecării mă simțeam puțin emoționat deoarece știam că am fost antrenat pentru orice situație dar atunci când ești pus față în față cu inamicul lucrurile se schimbă.

Ajuns la sediu din Somalia situația părea să mă depășească, erau o mulțime de soldați care se pregateau să plece pe front, alții veneau cu raniți sau morți. Somalia, în momentul de față, își merita cu prisosință renumele de cel mai periculos loc din lume, după cum am putut vedea, istoria ultimelor sale doua decenii se rezuma numai la tot ceea ce însemna violentă, război și suferință. Misiunea noastră era pe departe periculoasă, trebuia să ducem la capat misiunea americanilor care au fost trimiși în 1993 să-i captureze pe doi adjuncți ai unei căpetenii locale paramilitare, misiunea lor fiind rezolvată pe jumătate, sarcina noastră era să o ducem la bun sfârșit. În timp ce Eric a fost trimis ca spion pentru a raporta poziția conducătorului, un echipaj mergea să-l recupereze iar noi așteptam ordinele, antrenându-ne între timp.

Timp de doua zile totul a decurs normal, pâna într-o dimineață când șeful militar ne-a chemat la el pe mine, pe Rich și cei 4 camarazi care au venit cu noi, acesta ne-a informat că

avem o oră se ne pregătim pentru a pleca în centrul oraşului Somalia să îl capturăm pe Mohamed Farrah Aidid, prim ministrul. Totul trebuia să decurgă în mai puțin de 5 minute, trebuia să intrăm abuziv în casa sa și să trecem de cei 15 soldați care păzeau casa, apoi să-l capturăm și să-l aducem la sediu. Astfel ne-am imbarcat în cinci camioane, două în care ne aflam noi și restul păzeau intrările în oraș.

Pe drum totul părea să decurgă conform planului, fiecare se uita la fotografiile de familie și își spunea rugăciunile pregătiți pentru orice întorsătură ar lua lucrurile. Intrând în oraș nici nu a durat mult că se auzeau și se simțeau tunurile și mitralierele care trăgeau în noi. Era o gălăgie și un haos de nedescris, peste tot fugeau oameni speriați și răniți, încercând să se salveze dar în zadar, deoarece gloanțele ciuruiău tot ce intra în raza lor de acțiune.

Abia dacă am ajuns la casa prim-ministrului și doi dintre colegi erau deja morți și tot ce puteam face era să le recuperăm trupurile pentru a fi trimise celor dragi. În cele din urmă am intrat în grădina prim-ministrului și de aici știam că nu mai este cale de întoarcere indiferent de ce se va întâmpla. La fiecare colț se afla un soldat și la fiecare colț vedeam cum un coleg de-al meu se prăbușește, întrebându-mă când voi urma. Cu aceasta incertitudine mi-am continuat misiunea, dar cu cât înaintam, cu atât mai mulți soldați întâlneam care trageau în noi din toate părțile. Știam că fiecare pas pe care îl făceam avea să ne ducă mai aproape de cei dragi. Intrând în casă am început să îi încătușăm pe cei din familia Prim-ministrului, până când au venit ajutoare care au început să îi transporte la baza.

Mergând printre ruinele din oraș trebuia să ne asigurăm, deoarece un pas greșit, un detaliu neluat în seama te putea costa viața. Trebuie să fii tot timpul cu ochii în patru, într-o permanentă stare de alertă. O motocicletă sau o mașină ar putea avea o încărcătură explozivă. O persoană mai agitată poate însemna pericol, sfârșitul vieții pentru tine și pentru camarazii tăi.

Astfel am rămas singuri, toți 5, într-un oraș care voia să ne omoare, fie jupuiindu-ne de vii, fie împușcându-ne. Până acum știam că misiunea pentru care mă aflam acolo era să prindem conducătorii atentatelor dar acum singura misiune pe care o aveam era să ne salvăm viața. Ne-am adăpostit într-o clădire care avea un subsol, unde am dus un coleg care în urma unei explozii și-a pierdut un picior și avea nevoie de primul ajutor. Sus au rămas trei colegi care asigurau zona și din cauza că mai aveau puțină muniție puteau să tragă doar atunci când cineva se apropia prea tare.

Stăteam și mă uitam cum colegii făceau eforturi pentru a-l menține în viață dar în zadar, mie îmi veneau în minte diferite scene din ultimele luni, parcă nici sunetele și vibrațiile mitralierelor nu își mai făceau atât de simțite prezența, doar regretul că nu o să-i mai vezi pe cei dragi încă o dată. M-am trezit la realitate în momentul în care Rick a reușit să dea de comandantul de la bază, cu care păstram legătura și care ne-a informat că nu poate trimite ajutoare, astfel trebuia să stăm pe loc până cei de la baza găseau o soluție. Auzind această veste am simțit parcă un fulger care îmi străbătea întreg corpul, acum mai mult ca niciodată eram resemnat.

Am început să facem cu grijă un zid de apărare deoarece la orice mișcare toate mitralierele se întorceau spre noi, încărcate și gata să tragă. Un grup de localnici se îndreptau spre noi, aruncând cu diferite unelte ascuțite, acoperiți de soldați. Eram într-o stare de șoc, parcă nici nu mai eram conștient dar totuși treaz, fără să gândesc am luat mitraliera și am început să trag, văzând fiecare om care se apropie secerat fără suflare. Aceasta imagine de masacru nu mă mai impresiona, sufletul meu a devenit tot mai rece și mai indiferent față de oamenii care își apărau orașul și conducătorul. Culmea, eu mă aflam acolo pentru a-i ajuta să se elibereze și am ajuns ținta lor, iar în loc să îi protejez eu îi ucideam apelând la instinctul de supraviețuire. În acea clipă îmi aminteam chipul mamei și al tatălui înainte să plec, apoi chipul fratelui meu atunci când ne-am luat la revedere, fără să știm că este pentru ultima dată. Când m-am trezit la realitate o lacrimă îmi aluneca lin pe obrazul aspru și uscat de la soare.

Am deschis ochii și nu îmi venea să cred ce liniște era în jur, credeam că mi-am pierdut auzul de la sunetele puternice ale mitralierelor, bombelor și tunurilor. M-am întors brusc, atunci când am auzit un zgomot și uitându-mă în jur l-am zărit pe Rick care abia respira, când m-am apropiat am văzut că era rănit la piept și picior, am stigat după ajutor iar colegii m-au ajutat să-l duc înauntru, acolo mi-a dat o scrisoare pe care m-a rugat să o trimit mamei sale după care ne-a urat succes și a închis ochii înlacrimați. Dintr-o data se auzeau din nou sunetele asurzitoare care nu putea sa cheme decat moartea.

PLOAIA...

Eleva **SZALONTAI ALEXANDRA DORINA**, clasa a IX-a A

Ieseam pe poarta de fier a școlii în mica strada, mărginită pe o parte de Liceul de Arte, iar pe cealaltă parte de liceul nostru. De cum am pășit pe asfaltul prăfuit, am fost întâmpinată de o briză ușoară și proaspătă. Aveam un sentiment atât de familiar! Am început să zâmbesc. Am închis ochii, lăsând briza să se joace cu șuvițele mele verzi și inspiram aerul, pentru un moment, atât de pur și de curat!

-Evelyn, ce tot faci? colega mea, Daria, mă întrerupse din micul meu basm.

-Umm...paaai...nimic...Doar mă gândeam la...un concurs. N-are rost să te îngrijorezi! i-am spus eu. O minșisem deoarece nu puteam să-i spun de acel sentiment; nu m-ar fi înțeles și m-ar fi crezut mult mai ciudată decât eram, iar eu nu aveam nevoie să ating noi nivele ale nebuniei.

M-am alăturat ei și am pornit-o spre stația de autobuz, care se afla la cinsprezece minute de liceu. Eu, fiind leneșă mereu mă plângeam. Mda...Motiv pentru ca prietenii mei să râdă de mine. Trebuia să facă cineva pe clownul din când în când. Eu eram cea mai potrivită!

-Deci... Ce zici de noul elev dintr-a zecea? întrebă Daria.

-Hm?... Oh,da... E ok... Nu genul meu...

Povesteam tot felul de chestii la care eu eram mai mult indiferentă. Nu mă puteam concentra asupra niciunui lucru pe care ea îl spunea. Imi era imposibil! Briza aceea parcă mă urmarea peste tot. Urma să ploua! De asta eram absolut sigură. Singurul lucru de care eram încântată, ploaia!

Curând, am ajuns la o mică intersecție unde m-am despartit de Daria, ea pornind pe o alta alee ce ducea la bunica ei. Eu mi-am continuat drumul până ce m-am întâlnit cu Snow, Danny și Anne, bunii mei prieteni. Snow era doar o poreclă pentru Sofia, cea mai bună prietenă a mea încă de la grădiniță, unde, amandouă, le rupeam capetele păpușilor. Pe Danny și Anne i-am cunoscut cu câteva luni în urmă, într-un club de teatru înființat la școală. Având foarte multe în comun, am devenit foarte apropiați.

I-am îmbrățișat pe fiecare.

-Cum?!Ai rămas fără tricouri?! I-am întrebat pe Danny, râzând. Asta e ceva nou! Tu nu esti Danny! Fetelor, acesta nu e Danny al nostru! Adică el mereu are pe el cate un tricou cu o anumita trupa. Ba Evanescence, ba Metallica, ba Bon Jovi, ba Black Veil Brides, ba altele!

-Da' și ieri am venit îmbrăcat în bluză!! Ce e cu lumea asta?! urlă el, agitându-și mâinile în aer, făcându-ne pe toate trei să râdem.

-Oh,Danny! Doar știi că eu te iubesc. Te tachinam și eu puțin! i-am spus cu cel mai simpatic zâmbet din întreaga lume.

-Mda... Cum zici tu... Lasă, lasă. Te țin eu minte! mă amenință el.

-Da, sigur! Cuuum să nu!intervenii Anne. Fii serios,Danny!

-Oh,îi știu eu punctul slab, spuse el cu o privire malefică a la Danny. Ooopps...

-Umm... Eve? Ai încurcat-o! Rău de tot! mă asigură Snow. Are și el momentele sale de dracușor, iar atunci nu-i de bine! Știi doar: esențele tari se țin în sticlute mici!

-...Nah! Azi o să ploua! Și eu mereu am noroc cand plouă! Ploaia, my dears, e semn bun! le-am zis eu, cautând ceva în geantă.

Am privit spre cerul înnorat, ispirând puternic.

-De când conexiunea asta? Adică am observat că mereu ești fericită când plouă. Cum așa? mă întreba Anne, confuză. E chiar foarte ciudat. Parcă ai avea o stransă legătura cu ea.

M-am oprit brusc, privind fețele celorlalți doi, la fel de confuze.

-...Nu stiu...Nah, nu-i nimic ciudat! i-am liniștit eu cu un zâmbet uriaș și cu mâinile la ceafă, privind în sus.

Dupa încă câteva amenințări din partea lui Danny am început să vorbim fel de fel de întâmplări din clasele anterioare. Râdeam în hohote. Oamenii se mirau când ne vedeau gesticulând și ne priveau ca și cum am fi fost extraterestri. Nu eram în toate mintile! Totuși la mine și la Snow se mai înțelege, eram într-nouă; dar Danny și Anne erau în clasa a XII-a. El era mai nebun, mai copilăros de felul lui, pe când Anne era o fire mai creativă, mai tăcută, uneori chiar foarte serioasă.

Rând pe rând, fiecare a început să plece pe drumul său, iar eu m-am trezit singură în stația aproape goală.

"Ce ciudat..."

Dupa cinci minute sosit și autobuzul meu. Am urcat și m-am așezat în spate de tot, știind ca acolo n-o să se așeze multă lume. Mi-am pus căștile în urechi și am început să ascult muzică, privind afară spre oamenii ce alergau grabiți încolo și înapoi și la stejarii de pe marginea șoselei, ale căror frunze cădeau una și una.

-What I've felt, what I've known, never shine in through what I've shown... am început să fredonez încet...never be, never see, won't see what might have been...What I've felt, what I've known, never shine in through what I've shown, never free, never me, so I dub the unforgiven...

Ignorând totul în jurul meu, stăteam și mă gândeam ce s-ar fi întâmplat dacă la urmatoarea stație autobuzul n-o să mai oprească sau dacă s-ar urca un clovn de circ sau o vedetă sau cineva costumat în vampir și tot așa mai departe. Purtată prin alte lumi și fiind atâta de absorbită de fiecare cântec pe care îl ascultam, m-am trezit brusc la realitate, observând că sunt la penultima stație.

-Hmm... Încă o stație și va trebui să cobor din trenuța asta pe roți, am murmurat eu.

M-am uitat în autobuz: gol! Eu eram singurul pasager. Doar eu...

"Oh,ce minunat!!" mi-am urlat în creier, sarcastică, apoi mi-am îndreptat privirea rece afara. Ii vedeam pe oameni cu umbrele. "Oh, și pe deasupra mai ploua". M-am oprit imediat ce mi-am dat seama ce vroiam să spun. Ploua. În mine crescuse entuziasmul. Imi era dor de acel sentiment pe care îl aveam atunci când apa rece îmi mângâia chipul.

În cele din urmă am ajuns și la ultima stație. Am coborât iute, iar după primii pași, m-am oprit să admir cerul întunecat de nori cenușii, prevestitori de furtună. Cu tristețe am constatat că ploaia se opriese, însă picura încă, semn că urma și runda a doua. Mergeam cu pași mici, numărând în gând picurii ce ajungeau pe fața mea. "Hm...trei stropi și am parcurs treizeci de metri... Of, hai odata. Vreau să plouă!!"

Am ajuns într-un mic părculeț cu câteva alei pietruite, unde firele de iarbă implorau după apă, iar copacii se înăltau falnici și mândri spre cer, brazi vrând să-și înfingă vârfurile în el. Incepu să picure mai tare. M-am oprit să văd dacă nu cumva mintea îmi joacă feste. Într-adevar picura mai tare. Pic...Pic...Pic. Apoi acei stropi se făcură și mai mari, și mai rapizi: pic, pic, pic; și încet, încet începu o ploaie mărunță, care era ca o biecuvantare. Apoi, fără să-mi dau seama, începu să toarne cu galeata. Am început să mă învârt, cu mainile întinse și cu capul pe spate. Fiecare strop rece era ca...ca o... Nu puteam descrie ceea ce simteam, ceea ce însemna ploaia pentru mine. Cuvintele nu erau de ajuns pentru a-mi exprima fericirea. Picăturile de apă curgeau șiroaie din părul meu viu colorat, iar tricoul meu negru îmi era lipit de corp. Eram udă până la piele, însă nu-mi păsa.

De nicaieri se auzi un tunet, iar un fulger orbitor brazda cerul negru ca tăciunele. Acela era semnalul meu de retragere din scena, unde, pentru câțva timp, am fost personajul principal în spectacolul furtunii. Acum, pentru mine, s-a lăsat cortina. Mi-am luat geanta și jacheta, pe care le-am pus la adăpost de ploaie într-o scorbură uriașă și abandonată și m-am îndreptat spre casă, cu gândul la momentul meu de glorie din parc...

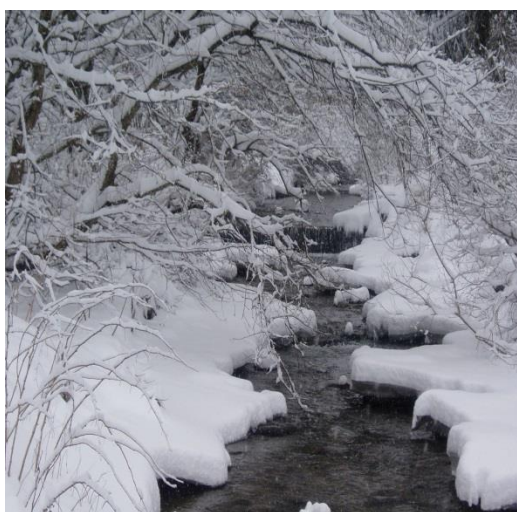
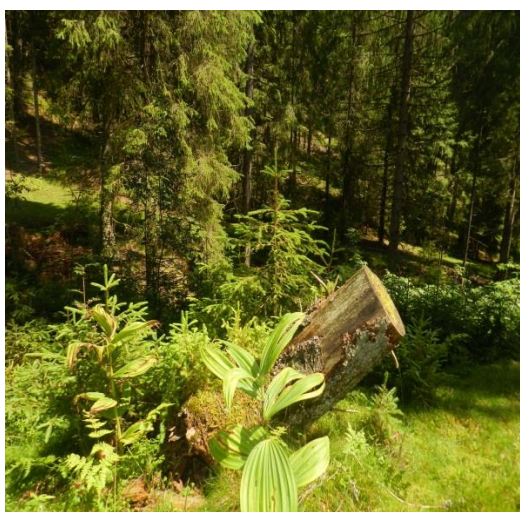
Aproape ieșeam pe poarta parcului, când am auzit în spatele meu niște zgomote ciudate. M-am întors. Lângă unul dintre copaci se afla un băiat, cam de vârsta mea. Era leoarcă, asta se putea vedea cu ușurință. Imi zâmbea printre șuvițele sale, din care picăturile vioaie se scurgeau rapid. Ochii lui azurii, aproape transparent, mă captivaseră, de parca eram în transa. În spatele meu am auzit din nou acele zgomote. Parcă erau voci. Parcă sopteau: "Luna...Luna...", însă când mi-am întors privirea totul părea pustiu. Am privit din nou spre locul unde era băiatul mai devreme, însă acesta dispăruse. Am început să fug spre casă, iar vocile erau peste tot în jurul meu. De data aceasta le auzeam tare și clar. Strigau:

-LUNA...LUNA...

Nu m-am oprit decăt în camera mea, unde m-am aruncat pe pat. M-am ghemuit într-un colț cu ochii închiși, acoperindu-mi urechile cu mâinile, încercând să opresc cumva vocile, însă nu puteam deoarece ele continuau să mă urmărească...

Erau prezente, acolo... undeva... departe...

-LUNA...LUNA...

Fotografii realizate de eleva *VERMEȘAN LIGIA*, clasa a IX-a B

DESTINUL UNEI FETE

Eleva **PESCAR COSMINA**, clasa a X-a A

Se spune că nașterea unei persoane aduce cu sine începerea unui destin. Problema Alisei este că nașterea ei nu a fost urmată de acest lucru. Încă de la o varstă fragedă, fetița era pierdută asemenea planetei noastre în univers. Lumea nu o înțelegea, ea nu înțelegea lumea. Nu înțelegea nici rostul ei în această lume. Mama ei a murit în momentul în care i-a dat viață, iar tatăl fetei a părăsit-o înainte de a se naște.

Asadar, totul a murit sau a părăsit-o înainte și deodată cu nașterea ei. Ea crede că destinul ei a suferit aceleași consecințe. A încercat de nenumărate ori să-l găsească, dar roadele nu dădeau semne, nici măcar microscopice. Speranța a murit, iar puterea de a lupta s-a risipit.

Mă numesc Alissa și mă număr printre persoanele ghinioniste care nu și-au găsit încă rostul în viață, respectiv destinul.

Plângeam, încercam să văd o pată de culoare, dar nu puteam distinge absolut nimic. Mă zbăteam între realitatea crudă și ultima speranță la o lume bună. Războiul acesta s-a încheiat cu victoria realității. Sunt singură, locuind în sudul gării din capitală. Oamenii, trecătorii, mă privesc cu superioritate, neadresându-mi nici măcar o vorbă, fiindu-le scârbă de simpla mea persoană. Mă simt ultimul om al pământului, iar în momentul de față probabil chiar sunt, sau cel puțin mă număr printre ei. Timp de șaptesprezece ani nimeni nu s-a îndurat să-mi arate milă. Casele de copii nu m-au primit, deși ar fi trebuit. Nu-i învinovățesc pentru că știu că nu merit să trăiesc din cauză că nașterea mea a omorât unica persoană pe care am iubit-o vreodată, din primul moment al existenței mele ca celulă. Chiar dacă nu am vazut-o mi-o imaginez uneori, o femeie brunetă și cu ochii căprui, ca mine de asemenea. O pot vedea puternică și independentă. Faptul că și-a dat viața pentru mine îmi demonstrează că m-a iubit. Unica persoană care m-a iubit a fost omorâtă de mine. Sper doar ca ea, într-o zi să mă poată ierta, de acolo de sus de unde probabil mă privește. După cum toată lumea poate vedea, sunt o tânără a străzilor.

Destinul meu e inexistent, translucid. Trăiesc de pe-o zi pe alta, din apa de la tâșnitoare și cornul care în fiecare dimineață apare miraculos pe banca unde dorm. Uneori mă gândesc cum acest corn se află pe bancă sau cine l-ar pune. Oare e pentru mine? Mă gândesc foarte mult, sunt o visătoare înrăită. Mereu am visat să ajung o scriitoare, dar sunt conștientă că nu se va întâmpla niciodată. Speranța moare ultima, deși la mine au murit toate, inclusiv aceasta. În această dimineață cornul lipsea. La început m-am gândit că persoana darnică s-a plictisit să-mi mai aducă mâncare.

După puțin timp pot vedea o femeie lovită de varsta bătrâneții, ridurile fiindu-i aprofundate în zona feței. De la depărtare părea o femeie rigidă, dar pe măsura ce se apropia figura feței i se schimba într-una veselă și dinamică. Se postează în fața mea și îmi oferă cel mai pur zâmbet văzut vreodată. O văd cum scoate un corn din geantă, iar în acel moment mirarea se poate vedea pe fața mea.

Din acel moment viața mea s-a schimbat radical. Îmi dădusem seama că ea era acea persoană care se asigura zi de zi ca voi trăi, hrănindu-mă constant. După ce starea mea de șoc s-a ameliorat am întreb-o cu voce tremurândă dacă ea e persoana care îmi asigură hrana în fiecare zi. Gestul ei făcut din cap în semn afirmativ a dat naștere următorului meu impuls, respectiv îmbrățișarea cu putere a vârstnicei. În timp ce o îmbrățișam, femeia îmi răspunde cuprinzându-mă drăgăstos în brațele ei. I-am mulțumit de nenumărate ori, zâmbetul și dragostea din ochii femeii intensificându-se pe moment ce trece. Se prezintă, numele ei fiind

Adriana Popescu. Mă prezint și eu, dar ea mă întrerupe, spunând că mă cunoaște, atât pe mine, cât și numele meu. Rămân uimită de spusele ei și o întreb încă surprinsă, dar politicoasă, de unde mă cunoaște. Ea nu îmi răspunde, în schimb mă întrebă dacă nu doresc să-i țin companie la un ceai, în casa dâns ei. Pentru a nu părea insistentă sau nepoliticoasă accept, lăsând întrebarea pusă și a cărui răspuns nu a venit, pe mai târziu. Ajunsă la casa doamnei Popescu, aceasta mi-o prezintă și mă duce într-o încăp ere uriașă. Mă așez timidă pe un scaun din dreptul unei măsuțe fiind urmată de proprietara casei care îmi oferă ceaiul promis. Băutura a fost atât de revigorantă!

A fost pentru prima oară când am băut așa ceva. Am auzit de multe ori de efectele miraculoase ale unui ceai și mereu am fost interesată în a-l gusta, iar acum am ocazia aceasta. Doamna Popescu mă privește, în ochii dâns ei puteam vedea o mare de iubire, deși nu înțelegeam, de ce? Am vrut să întreb, dar nu vroiam să stric momentul care ne-a cuprins.

Își drege vocea și mă întreabă cum a fost viața mea până în momentul de față. O privesc cu tristețe și încep să-i spun fiecare detaliu în legătura cu mine. După aproximativ o ora în care doamna din fața mea nu m-a întrerupt în niciun fel din povestea vieții mele, o văd stând stană de piatră în fața mea, cu ochii înlăcrimați și cu zâmbetul de adineauri șters. Tensiunea așternută între noi dispare într-o fracțiune de secundă când întrebarea ei mă ia prin surprindere. Un foc în inima mea a fost aprins, o urmă de speranță a luat naștere. Tocmai ce femeia din fața mea m-a întrebat dacă nu cumva aș dori să locuiesc împreună cu ea. Pentru un moment m-am gândit cum ar fi dacă aș avea după atâta timp o locuință, dar mai apoi am refuzat-o spunându-i că nu aș putea. În mintea mea regretam acest lucru, dar în inimă știam că nu e bine. Nu vreau să profit de pe urma ei. Pe cand să mă ridic de pe comodul scaun, o mână tandră mă cuprinde de braț. Îmi întorc privirea spre așa-zisa mea eroină care se uită în ochii mei și mă roagă să mă mut cu ea pentru că e singură și are nevoie de cineva cu care să locuiască. Mă gândesc câteva momente și apoi răspund printr-un simplu “mulțumesc” și o mișcare afirmativă a capului.

Relația noastră s-a îmbunătățit pe zi ce trece. Ea a aflat totul în amănunt despre mine. O iubeam, era a doua persoană din viața mea pe care o iubeam cu toată inima mea. După șase luni sănătatea doamnei Popescu s-a agravat. În câteva zile, dânsa a murit, iar odată cu ea inima mea s-a transformat în bilioane de firimituri. Plângeam cum nu am mai făcut-o până acum. În mormântarea a avut loc după trei zile de la deces. Cerul plângea, oamenii prezenți plângeau. Ochii mei au prins o culoare aprinsă de roșu. O mână mi-a atins umărul, mângâindu-l ușor. Când m-am întors privirea mi-a căzut pe cel care mă atingea, respectiv un bărbat aflat în mijlocul vieții, cu ochii verzi și blânzi. Se prezintă ca avocatul doamnei pe care eu o plâng încontinuu de trei zile. Îmi spune că în următoarea zi va veni la locuința femeii acum împăcate sufletește care nu mai e printre muritori, pentru a discuta cu mine.

Eram o fință complet moartă în interior, dar vie în exterior.

Așadar, în următoarea zi, avocatul intră în încăp erea în care eu am intrat prima dată în această casă, așezându-se în locul care era al doamnei Popescu. În momentele care au urmat, îmi spune că eroina mea a avut un testament în care și-a lăsat întreaga avere unei femei numite Carla Alissa Popescu. În acel moment cerul s-a prabușit asupra mea. Tocmai ce mi-am dat seama că eu sunt acea persoană, mi-am aflat întregul nume, numele meu de familie fiind același cu numele de familie al doamnei Adriana Popescu. Văzându-mă îndurerată și speriată, domnul de lângă mine mă cuprinde cu o mână de spate în timp ce cu cealaltă îmi strânge protector brațul și îmi spune:

- Știi că va-ți dat seama, de aceea nu voi mai ocoli subiectul. Dumneavoastră sunteți nepoata doamnei Adriana Popescu, mama mamei dumneavoastră. Presupun că de aceea a încercat să vă găsească și să se asigure că viața ta va deveni mai bună. Prin urmare, dumneavoastră sunteți moștenitoarea averii doamnei Popescu.

Vorbele domnului avocat treceau pe lângă mine ca un ecou, vederea mi se încețoșă, iar următorul lucru pe care l-am simțit a fost podeaua rece.

După o săptămână m-am trezit într-o încăpere albă. Simțeam o usturime la nivelul mâinii stângi. Privirea mea, care se îndrepta în acel loc, a fost oprită de perfuzia care atârna deasupra mea și care probabil mă alimenta prin tubul al cărui capăt se află în acul din mâna mea. Brusc îmi reamintesc cele întâmplate și o durere groaznică de cap mă străpunge. O asistentă intră alarmată în cameră și îmi acordă puțin ajutor după care cheamă doctorul. După încă șase zile petrecute în salonul alb sunt eliberată în casa mea. Nu sunt obișnuită să o numesc așa, dar după faptele precedente se pare că va trebui să mă obișnuiesc. Îmi e dor de doamna mea, eroina mea. Golul din inimă va rămâne neumplut pentru totdeauna. Nimeni nu-i va putea lua locul. Amintiri și remușcări îmi străbat gândul. Ea este a doua persoană care moare pentru mine. Poate dacă doamna Popescu nu m-ar fi întâlnit nu s-ar fi ajuns unde s-a ajuns. Simt cum lacrimile îmi invadează ochii. Le las să cadă în șiruri infinite. Văd un plic sub masuța de ceai pe care în următorul moment îl iau și îl deschid. Este o scrisoare. Încep să citesc, vederea mea fiind aburită din cauza lacrimilor ce încă se produc. Scrisoarea era de la ea, de la bunica mea.

Tot ce îmi reamintesc că scria în acea scrisoare este: “Viața cateodată te pune la încercare. Te sperie și te doboară, dar va veni o zi în care vei realiza că nu esti doar o supraviețuitoare. Ești o luptătoare. Ești mai puternică decât orice lucru care îți stă în cale! Și nu uita că visele devin realitate în fiecare zi! Oamenii admiră un om care se ridică din cenușă.”. Așadar, iata-mă aici în prezent, una dintre cele mai cunoscute scriitoare ale tuturor timpurilor. Visul meu s-a împlinit, iar aceasta este una dintre faimoasele mele povești, povestea vieții mele.

Desen realizat de elevele clasei a X-a A

ANOS KANOSIS

Elevul **AVRAM CĂTĂLIN**, clasa a IX-a A

Este anul 2027, data 17 Ianuarie. Umanitatea s-a schimbat sever în ultimele două decenii. Al treilea război mondial, o adevărată conflagrație, a devastat întreaga lume și a dus la uciderea a mai mult de jumătate din populație. Se pare ca Albert Einstein avea dreptate cand spunea: „Nu știu cum va fi luptat al III-lea război mondial dar al IV-lea război mondial va fi luptat cu bețe și pietre.”

România, o țară plină de viață, istorie, cultură, nu a ajuns să fie ceva mai mult decât o ruina prăfuită, *no man's land*. Mezonii pluteau în aer, viața la suprafață fiind aproape imposibilă. Și cea mai dureroasă parte este faptul ca noi am făcut asta. Noi poporul român, când am acceptat să ne aliem cu Americanii și să le construim scutul anti rachetă. Rușii au văzut acest lucru ca pe o amenințare, iar când războiul a început, noi am fost primii cazuți pe front. Americanii ne-au abandonat pe toți, nu am avut nici o șansă.

Încă țin minte aceea zi: eram în prima linie de pe front, tânăr, belicos și stupid. Cumva am reușit să scap cu viață, am privit în ochi moartea și i-am rânjit anxios. Am văzut cum în jurul meu cădeau toți cei pe care i-am cunoscut, la care am ținut, care mi-au fost prieteni. Atunci am înțeles cu adevărat ce este războiul, distrugerea, uciderea în masă, coordonată de niște pământuri la costum care joacă șah cu viețile oamenilor.

Mai am doar trei liniuțe de oxigen rămase în costum, trebuie să mă deplasez... Dacă vedeți acest mesaj, luați cel mai apropiat transportor sau tren interspațial și părăsiți acest loc cât mai puteți! Duceți-vă spre Anos Kanosis și spuneți-le... spuneți-le că Avram nu a murit încă, mai are ceva de făcut...

Desen realizat de elevele clasei a X-a A

SCENARIU
adaptat la
„POVESTEA LUI HARAP-ALB”, de ION CREANGĂ
(fragment)

Elevele **IRINA GALIȘ, IOANA SÎMPĂLEAN, COCERVAN LUCIA,**
BUDA STANCA, FAZACAȘ LUCIANA, clasa a X-a B
Profesor coordonator: **CRISTINA MOTOCU**

INT. ÎMPĂRĂȚIE – ZI

CRAIUL, care are trei feciori, stă pe tronul împărăției. Este încruntat. Citește scrisoarea primită de la fratele lui, Împăratul Verde. Cei trei fii de împărat stau drepti în fața tatălui lor.

CRAIUL

Iaca ce-mi scrie frate-meu și moșul vostru. Care dintre voi se simte destoinic a împărăți peste o țară așa de mare și bogată ca aceea, are voie din partea mea să se ducă, ca să împlinească voința cea mai de pe urmă a moșului vostru, aceea de a o conduce.

FECIORUL CEL MARE face un pas înainte.

FECIORUL CEL MARE

Tată, eu cred că mie mi se cuvine această cinste, pentru că sunt cel mai mare dintre frați; de aceea te rog să-mi dai bani de cheltuială, straie de primeneală, arme și cal de călărie, ca să și pornesc, fără zăbavă.

CRAIUL

Bine, dragul tatei, dacă te bizuiești că-i putea răzbate până acolo și crezi că ești în stare a cârmui și pe alții, alege-ți un cal din herghelie, care-i vrea tu, ia-ți bani cât ți-or trebui, haine care ți-or plăcea, arme care-i crede că-ți vin la socoteală și mergi cu bine, fătul meu.

FECIORUL CEL MARE își alege cel mai frumos cal din herghelie, își ia banii din cufărul său, apoi hainele și armele cele mai frumoase și noi. Încalecă și pornește la drum.

CRAIUL se întoarce în odaia lui și îmbracă o blană de urs. Apoi încalecă și se duce spre pod. Se așează astfel încât să nu fie văzut.

EXT. POD - ZI

Apare FECIORUL CEL MARE călare pe cal. CRAIUL iese de sub pod și îl sperie. Acesta întoarce speriat calul și merge în galop înapoi la împărăție.

INT. ÎMPĂRĂȚIE – ZI

CRAIUL stă pe tron îngândurat. FECIORUL CEL MARE intră pe poarta împărăției.

CRAIUL

Da' ce-ai uitat, dragul tatei, de te-ai întors înapoi? Aista nu-i semn bun, după cât știu eu.

FECIORUL CEL MARE

De uitat, n-am uitat nimica, tată, dar ia, prin dreptul unui pod, mi-a ieșit înaintea un urs grozav, care m-a vârat în toți spărieții. Și cu mare ce scăpând din labele lui, am găsit cu cale să mă întorc la dumneata acasă decât să fiu prada fiarelor sălbatice. Și de-acum înainte, ducă-se, din partea mea, cine știe, că mie unuia nu-mi trebuie nici împărăție, nici nimica; doar n-am a trăi cât lumea, ca să moștenesc pământul.

CRAIUL

Despre aceasta bine ai chitit-o, dragul tatei. Se vede lucru că nici tu nu ești de împărat, nici împărăția pentru tine; și decât să încurci numai așa lumea, mai bine să șezi departe, cum zici, căci, mila Domnului: Lac de-ar fi, broaște sunt destule. Numai aș vrea să știu, cum rămâne cu moșu-tău. Așa-i că ne-am încurcat în slăbăciune?

FECIORUL CEL MIJLOCIU face un pas în față și ridică bărbia.

FECIORUL CEL MIJLOCIU

Tată, să mă duc eu, dacă vrei.

CRAIUL

Ai toată voia de la mine, fătul meu, dar mare lucru să fie de nu ți s-or tăia și ție cărările. Mai știi păcatul, poate să-ți iasă înainte vreun iepure, ceva... și popâc! m-oi trezi cu tine acasă, ca și cu frate-tău, și-apoi atunci rușinea ta n-a fi proastă. Dar dă, cearcă și tu, să vezi cum ți-a sluji norocul. Vorba ceea: Fiecare pentru sine, croitor de pâine. De-i izbuti, bine-de-bine, iară de nu, au mai pățit și alți voinici ca tine...

FECIORUL CEL MIJLOCIU își alege un cal frumos din herghelie, își ia banii din cufărul său, apoi hainele și armele frumoase și noi. Încalcă și pornește la drum.

CRAIUL se întoarce în odaia lui și îmbracă din nou blana de urs. Apoi încalcă și se duce spre pod. Se așează iar astfel încât să nu fie văzut.

EXT. POD - ZI

Apare FECIORUL CEL MIJLOCIU călare pe cal.

CRAIUL iese de sub pod și îl sperie. Acesta întoarce speriat calul și merge în galop înapoi la împărăție.

INT. ÎMPĂRĂȚIE – ZI

CRAIUL stă mâhnit pe tron. FECIORUL CEL MIJLOCIU intră pe poarta împărăției.

CRAIUL

Ei, dragul tatei, așa-i că s-a împlinit vorba ceea: Apără-mă de găini, că de câini nu mă tem.

FIUL CEL MIJLOCIU

Ce fel de vorbă-i asta, tată?! La dumneata urșii se cheamă găini? Ba, ia acum cred eu frăține-meu, că așa urs oștirea întreagă este în stare să o zdrumice... Încă mă mir cum am scăpat cu viață; lehamite și de împărăție și de tot, că doar, slavă Domnului, am ce mânca la casa domniei tale.

CRAIUL

Ce mânca văd eu bine că ai, despre asta nu e vorbă, fătul meu, dar ia spuneți-mi: rușinea unde o puneți? Din trei feciori câți are tata, nici unul să nu fie bun de nimica?! Apoi, drept să vă spun, că atunci degeaba mai stricați mâncarea, dragii mei... Să umblați numai așa, frunza frâsinelului, toată viața voastră și să vă lăudați că sunteți feciori de crai, asta nu miroase a nas de om... Cum văd eu, frate-meu se poate culca pe o ureche din partea voastră; la Sfântul Așteaptă s-a împlini dorința lui. Halal de nepoți ce are! Vorba ceea: La plăcinte, înainte și la război, înapoi.

CRAIUL își pune mâna la frunte și oftează mâhnit.

EXT. GRĂDINA ÎMPĂRĂȚIEI -ZI

FIUL CEL MIC, roșu la față de rușine, iese în grădină și se așează pe iarbă. Oftează supărat și stă pe gânduri.

O BABĂ săracă se apropie încet de el.

BABA

Da' ce stai așa pe gânduri, luminate crăișor? Alungă mâhnirea din inima ta, căci norocul îți râde din toate părțile și nu ai de ce fi supărat. Ia, mai bine miluiește baba cu ceva.

FECIORUL CEL MIC

Ia lasă-mă-ncolo, mătușă, nu mă supăra. Acum am altele la capul meu.

BABA

Fecior de crai, vedea-te-aș împărat! Spune babei ce te chinuiește; că, de unde știi, poate să-ți ajute și ea ceva.

FECIORUL CEL MIC

Mătușă, știi ce? Una-i una și două-s mai multe; lasă-mă-n pace, că nu-mi văd lumea înaintea ochilor de necaz.

BABA

Luminate crăișor, să nu bănuiești, dar nu te iuți așa de tare, că nu știi de unde-ți poate veni ajutor.

FECIORUL CEL MIC

Ce vorbești în dodii, mătușă? Tocmai de la una ca dumneata ți-ai găsit să aștept eu ajutor?

BABA

Poate ți-i deșanț de una ca aceasta? Hei, luminate crăișor! Cel-de-sus varsă darul său peste cei neputincioși; se vede că așa place sfinției-sale. Nu căuta că mă vezi gârbovă și stremțuroasă, dar, prin puterea ce-mi este dată, știu dinainte ceea ce au de gând să izvodească puternicii pământului și adeseori râd cu hohot de nepriceperea și slăbiciunea lor. Așa-i că nu-ți vine a crede, dar să te ferească Dumnezeu de ispită! Căci multe au mai văzut ochii mei de-atâta amar de veacuri câte port pe umerii aceștia. Of! crăișorule! crede-mă, că să aibi tu puterea mea, ai vântura țările și mările, pământul l-ai da de-a dura, lumea aceasta ai purta-o, uite așa, pe degete, și toate ar fi după gândul tău. Dar uite ce vorbește gârbova și neputincioasa! Iartă-mă, Doamne, că nu știu ce mi-a ieșit din gură! Luminate crăișor, miluiește baba cu ceva!

FECIORUL CEL MIC, înduplecat de vorbele babei, îi pune în mână un ban de aur.

FECIORUL CEL MIC

Ține, mătușă, de la mine puțin și de la Dumnezeu mult.

BABA

De unde dai, milostivul Dumnezeu să-ți dea și mult să te înzilească, luminate crăișor, că mare norocire te așteaptă. Puțin mai este, și ai să ajungi împărat, care n-a mai stat altul pe fața pământului așa de iubit, de slăvit și de puternic. Acum, luminate crăișor, ca să vezi cât poate să-ți ajute milostenia, stai liniștit, uită-te drept în ochii mei și ascultă cu luare-aminte ce ți-o spune: du-te la tată-tău și cere să-ți dea calul, armele și hainele cu care a fost el mire, și atunci ai să te poți duce unde n-au putut merge frații tăi; pentru că ție a fost scris de sus să-ți fie dată această cinste. Tatu-tău s-a împotrivi și n-a vrea să te lase, dar tu stăruiește pe lângă dânsul cu rugămintă, că ai să-l îndupleci. Hainele despre care ți-am vorbit sunt vechi și ponosite, și armele ruginite, iară calul ai să-l poți alege punând în mijlocul hergheliei o tavă plină cu jărat, și care dintre cai a veni la jărat să mănânce, acela are să te ducă la împărăție și are să te scape din multe primejdii. Ține minte ce-ți spun eu, că poate să ne mai întâlnim la vrun capăt de lume: căci deal cu deal se ajunge, dar încă om cu om!

BABA e învăluită într-un nor alb care se înalță la cer și dispare.

FECIORUL CEL MIC se sperie și se uită uluit spre cer. Apoi, îmbărbătându-se, merge înaintea CRAIULUI.

INT. ÎMPĂRĂȚIE - ZI

FECIORUL CEL MIC

Dă-mi voie ca să mă duc și eu pe urma fraților mei, nu de alta, dar ca să-mi încerc norocul. Și ori oi putea izbuti, ori nu, dar îți făgăduiesc dinainte că, odată pornit din casa dumată, înapoi nu m-oi mai întoarce, să știu bine că m-oi întâlni și cu moartea în cale.

CRAIUL

Lucru negândit, dragul tatei, să aud așa vorbe tocmai din gura ta. Frații tăi au dovedit că nu au inimă într-înșii, și din partea lor mi-am luat toată nădejdea. Doar tu să fii mai viteaz, dar parcă tot nu-mi vine a crede. Însă, dacă vrei și vrei numaidecât să te duci, eu nu te opresc, dar mi-i nu cumva să te întâlnești cu scârba în drum și să dai și tu cinstea pe rușine, c-apoi atunci curat îți spun că nu mai ai ce căuta la casa mea.

FECIORUL CEL MIC

Apoi dă, tată, omul e dator să se încerce. Am să pornesc și eu într-un noroc și cum a da Dumnezeu! Numai, te rog, dă-mi calul, armele și hainele cu care ai fost dumneata mire, ca să mă pot duce.

CRAIUL se încruntă.

CRAIUL

Hei, hei! dragul tatei, cu vorba aceasta mi-ai adus aminte de cântecul cela: Voinic tânăr, cal bătrân, greu se-ngăduie la drum! D-apoi calul meu de pe atunci cine mai știe unde i-or fi putrezind ciolanele! Că doar nu era să trăiască un veac de om! Cine ți-a vârât în cap și una ca

aceasta, acela încă-i unul... Ori vorba ceea: Pesemne umblii după cai morți să le iei potcoavele.

FECIORUL CEL MIC

Tată, atâta cer și eu de la dumneata. Acum, ori c-a fi trăind calul, ori că n-a fi trăind, aceasta mă privește pe mine; numai vreau să știu dacă mi-l dai ori ba.

CRAIUL

Din partea mea, dat să-ți fie, dragul tatei, dar mi-i de-a mirarea de unde ai să-l iei, dacă n-are ființă pe lume.

FECIORUL CEL MIC

Despre aceasta nu mă plâng eu, tată, bine că mi l-ai dat; de unde-a fi, de unde n-a fi, dacă l-oi găsi, al meu să fie.

FECIORUL CEL MIC urcă în pod și ia un căpăstru, un frâu, un bici și o șa foarte vechi. Scoate dintr-un gherghiriu niște straie foarte vechi, un arc, niște săgeți, un paloș și un buzdugan, toate pline de rugină. Uplete o tavă cu jărat, se duce cu ea la herghelie și o pune jos între cai. Iese din mijlocul hergheliei un cal foarte slab și bătrân.

CALUL vine în dreptul tăvii și ia o gură de jărat.

FECIORUL CEL MIC îi dă cu frâul în cap.

FECIORUL CEL MIC

Ghijoagă urâcioasă ce ești! Din toți caii, tocmai tu te-ai găsit să mănânci jărat? De te-a împinge păcatul să mai vii o dată, vai de steaua ta are să fie!

FECIORUL CEL MIC se plimbă cu tava cu jărat.

CALUL slăbănog vine și mai ia o gură.

FECIORUL CEL MIC îl lovește cu frâul în cap.

CALUL mai vine o dată și FECIORUL CEL MIC, dezamăgit, îl prinde în căpăstru. Nehotărât, îl măsoară cu privirea. CALUL se scutură de trei ori și se preschimbă în cel mai frumos și mai tânăr cal din herghelie. Se uită în ochii FECIORULUI CEL MIC.

CALUL

Sui pe mine, stăpâne, și țiine-te bine!

FECIORUL CEL MIC îi pune zăbala în gură și încalecă. CALUL zboară până la nori și se lasă în jos. Apoi zboară până la lună și se lasă jos. A treia oară zboară până la soare și îl aduce pe FECIORUL CEL MIC înapoi pe pământ.

CALUL

Ei, stăpâne, cum ți se pare? Gândit-ai vrodată că ai să ajungi: soarele cu picioarele, luna cu mâna și prin nourii să cauți cununa?

FECIORUL CEL MIC

Cum să mi se pară, dragul meu tovarăș? Ia, m-ai băgat în toate grozile morții, căci, cuprins de amețeală, nu mai știam unde mă găsesc și cât pe ce erai să mă prăpădești.

CALUL

Ia, așa am amețit și eu, stăpâne, când mi-ai dat cu frâul în cap, să mă prăpădești, și cu asta am vrut să-mi răstorc cele trei lovituri. Vorba ceea: una pentru alta. Acum cred că mă cunoști și de urât și de frumos, și de bătrân și de tânăr, și de slab și de puternic; de-aceea mă fac iar cum m-ai văzut în herghelie, și de-acum înainte sunt gata să te întovărășesc oriunde mi-i porunci, stăpâne. Numai să-mi spui dinainte cum să te duc: ca vântul ori ca gândul?

FECIORUL CEL MIC

De mi-i duce ca gândul, tu mi-i prăpădi, iar de mi-i duce ca vântul, tu mi-i folosi, căluțul meu.

CALUL

Bine, stăpâne. Acum sui pe mine fără grijă și hai să te duc unde vrei.

FECIORUL CEL MIC încalecă și îi netezește coama CALULUI, zâmbind.

FECIORUL CEL MIC

Hai, căluțul meu!

CALUL își ia zborul. FECIORUL DE CRAI și CALUL ajung în curtea CRAIULUI.

EXT. CURTEA CRAIULUI – ZI

CRAIUL

Bun sosit la noi, voinice! Dar aista cal ți l-ai ales?...

FECIORUL CEL MIC

Apoi dă, tată, cum a dat târgul și norocul; am de trecut prin multe locuri și nu vreau să mă ia oamenii la ochi. M-oi duce și eu cât călare, cât pe jos, cum oi putea.

FECIORUL CEL MIC îi sărută mâna CRAIULUI și încalecă.

CRAIUL se întoarce în odaia lui și îmbracă din nou blana de urs. Apoi încalecă și se duce spre pod. Se așează iar astfel încât să nu fie văzut.

Apare FECIORUL CEL MIC călare pe cal. CRAIUL iese de sub pod, încercând să-l sperie. CALUL sare peste CRAI și FECIORUL CEL MIC ridică buzduganul să dea.

CRAIUL

Dragul tatei, nu da, că eu sunt.

FECIORUL CEL MIC descalecă și îl îmbrățișează pe CRAI.

CRAIUL

Fătul meu, bun tovarăș ți-ai ales; de te-a învățat cineva, bine ți-a priit, iară de-ai făcut-o din capul tău, bun cap ai avut. Mergi de-acum tot înainte, că tu ești vrednic de împărat. Numai ține minte sfatul ce-ți dau: în călătoria ta ai să ai trebuință și de răi, și de buni, dar să te ferești de omul roș, iară mai ales de cel spân, cât îi putea; să n-ai de-a face cu dânșii, căci sunt foarte

șugubeți. Și, la toată întâmplarea, calul, tovarășul tău, te-a mai sfătui și el ce ai să faci, că de multe primejdii m-a scăpat și pe mine în tinerețile mele! Na-ți acum și pielea asta de urs, că ți-a prinde bine vreodată. Mergeți în pace, dragii mei. De-acum înainte, Dumnezeu știe când ne-om mai vedea!...

CALUL se scutură, face o săritură înapoi și una înainte și pornesc spre împărăția ÎMPĂRATULUI VERDE.

EXT. CODRU – ZI

În fața celor doi apare un SPÂN rău și prefăcut.

Desen realizat de elevele clasei a X-a A

RECREAȚIA VIRTUALĂ

SPORT ȘI CULTURĂ

IOANA CIALMA

Profesoară Educație fizică și sport

Componenta esențială a vieții, mișcarea și derivat din aceasta, exercițiul fizic se constituie într-un adevărat izvor de sănătate, practicarea lor recomandându-se din fragedă copilărie până la adânci bătrâneți.

Realizată inițial în cadrul familiei, sub supravegherea părinților, apoi la nivelul școlii, în lecțiile de educație fizică sau în activitățile sportive extrașcolare, pregătirea fizică a elevilor este strâns corelată cu cea intelectuală, eficiența procesului de instruire fiind condiționată de alternarea judicioasă a orelor de intensă solicitare intelectuală cu cele practice, sub forma exercițiilor fizice.

Efectele binefacătoare ale mișcării asupra stării de sănătate sunt binecunoscute, deși nu totdeauna se manifestă consecvență în practicarea exercițiilor fizice corespunzător categoriei de vârstă, sex și nivelul de pregătire fizică generală.

Sigur că e destul de greu să distingi momentul trecerii de la sport ca "fapt impulsiv" la sport ca "valoare culturală". Integrarea se petrece atunci când exercițiul sportiv se efectuează cu conștiința exactă a semnificației educative și a treptelor ierarhiei valorice. Astfel, sportul devine "proiect uman realizat"! Sportivul se străduiește să crească, să se dezvolte ca persoană, să-și creeze un stil de viață. În cursul acestui proces de creație sportul face accesibilă mobilizarea acelor elemente pe care alte manifestări culturale poate că nu le împărtășesc.

Sportul permite omului să descopere și să dezvolte resorturi de ordin cultural care zac în el însuși. Sportul este cultură – susține filosoful francez Bernard Jeu – în măsura în care performanța sportivului este creație. Firește că până la un punct cele două accepțiuni intră în contradicție. Necesitatea istorică supunând sportul la constrângeri exterioare, actul athletic pare a nu se mai împăca prea bine cu libertatea de creație. În schimb, e sigur că imaginea sportivului care înflăcărează inima publicului este aceea a unui campion uman.

În aceste condiții – afirma cercetătorul Nicu Alexe – nu trebuie să surprindă apariția noțiunii de “cultură sportivă. "Se spune despre un individ că are o cultură muzicală, dar tot așa de bine poate să aibă și pe cea a mișcării, a sportului, dacă le realizează constant și cel mai important, le înțelege sensurile, le cunoaște esența". Cultura sportivă înglobează un sistem de principii care ne ajută să găsim în noi înșine uimitoare resurse, să le valorificăm și astfel să descoperim dimensiunile noi ale propriilor disponibilități. În acest fel, cultura sportivă favorizează "formarea unei concepții optimiste, prin însuflarea încrederii în forțele proprii, în capacitatea de a depăși propriile performanțe sau momente de dificultate, stimulând capacitatea de muncă și creație". (cum spune prof. univ. dr.Stefan Bârsănescu).

Sportul evocă experiențe exclusiv umane și independente de formele schimbătoare, modelele sau tradițiile civilizației. Cultura sportului este proiectată primar, în noi înșine, de aici derivă reveberația sa universală. Așa se explică audiența idealului olimpic astăzi la toate popoarele, așa cum cu 3000 de ani în urmă răsună la poporul grec, în epoca civilizației elenice.

Voltaire recomanda, ca o rețetă a fericirii umane:”trupul unui atlet și sufletul unui înțelept” fără îndoială trupul și sufletul trebuie abordate ca un tot, ca o unitate indisolubilă. Individ și indivizibil pornesc din aceeași rădăcină.

Revenind la relația care ne preocupă, să convenim că în cultura zilelor noastre sportul este elementul ludic prin excelență. În toată gratuitatea lui (aparentă uneori), sportul este activitate creatoare de cultură. Valorile care înalță exercițiul corporal, jocul, sportul la rang de cultură pot fi foarte bine fizice, intelectuale, morale sau spirituale. Filosoful Ludwig Grunberg afirma că "practicarea sportului devine o componentă a procesului de educare și auto-educare, care își împlinește rosturile în contextul cultivării intelectuale și morale, al stimulării creativității".

În același timp sportul - și mai ales educația fizică - aduce o contribuție originală la cunoașterea de sine. Sportul delimitează propriul nostru corp de masa extrem de vagă a celorlalte corpuri, exercițiul gândirii face același lucru pentru fiecare spirit.

Sub diverse forme, dar mai ales în cursul activităților în aer liber, în plină natură, sportul îmbogățește sensibilitatea practicantului, contribuie la dezvoltarea afectivă și estetică a individului, prin sentimentul pe care i-l furnizează vasta realitate fizică și armonia firească cu universul.

Prin excepționale rezultate în ameliorarea condiției biofiziologice a omului, sporturile contribuie esențial la dezvoltarea spiritualității. Între facultățile noastre intelectuale și vitalitatea noastră fizică există o corelație indubitabilă. Se poate astfel spune că exercițiul corporal favorizează clanul spiritual.

În condițiile istorice date, prin capacitatea lor de influențare, de educare a maselor, sporturile pot deveni importante valori social-culturale, un veritabil "ferment" de civilizație, contribuind la îmbogățirea patrimoniului uman.

CONVINGERI... LA SFÂRȘIT DE LICEU

Iubirea este accesul la divinitate.

Horea Rusu, Clasa a XII-a A

Înțelepciunea este calitatea de a face diferența între ce e bine și ce e rău.

Jurjo Alex , Clasa a XII-a A

Familia este prima sursă de iubire necondiționată cu care ne întâlnim.

Bulica Mihai, Clasa a XII-a A

Înțelepciunea este calitatea unei persoane de a face față unor situații dificile.

Jucan Carmen, Clasa a XII-a A

Familia presupune înțelegere, armonie, sprijin.

Ispas Mara Alina, Clasa a XII-a A

Înțelepciunea este conceptul conform căruia învățăm din greșeli.

Bodea Ioana, Clasa a XII-a A

Iubirea este un sentiment,o stare care este prezentă în viața fiecărei persoane și care ne schimbă uneori modul de a trăi.

Mureșan Mădălina, Clasa a XII-a A

Înțelepciunea? nu pot să dau o definiție exactă a înțelepciunii dar voi folosi o zicală ce face diferența dintre cunoaștere și înțelepciune: „Cunoașterea este să știi că rodia este un fruct, înțelepciunea este să știi să pui rodia într-o salată de fructe.”

Bustan Bogdan, Clasa a XII-a A

Înțelepciune, experiență. Educație, libertate. Iubire, viață. Familie, căldură.

Sucigan Oana, Clasa a XII-a A

Înțelepciunea este capacitatea de înțelegere și judecare a lucrurilor.

Ianc Florina Bianca, Clasa a XII-a A

Educația-conceptul prin care definim acumularea de informații noi cu scopul de a ne schimba mentalitatea.

Muntean Adrian, Clasa a XII-a A

Înțelepciunea este o calitate rar întâlnită în zilele noastre.

Pop Paul, Clasa a XII-a A

Înțelepciunea este o calitate pe care o dobândești de-a lungul timpului și care este cheia sau soluția la rezolvarea diferitelor probleme apărute în viață și la luarea unor decizii importante, corecte.

Anonim, clasa a XII –a B

Înțelepciunea este puterea prin care copiii concep lumea în care se nasc, adolescenții suportă grelele încercări ale vieții, iar persoanele în vârstă se acomodează cu gândul ca viața trece iremediabil.

Galea Roxana, clasa a XII –a B

Înțelepciunea: este un dar lăsat de la Dumnezeu, dar aprofundat în timp prin muncă și exercițiu.

Pop Ionuț Cătălin, clasa a XII –a B

Educația reprezintă elementul esențial care-l diferențiază pe om lumea înconjurătoare și îl ajută să depășească limitele și să se autodescopere .

Odenie Răzvan, clasa a XII –a B

Educația este procesul continuu prin care fiecare individ învață să devină om în societate.

Nemeti Daniela, clasa a XII –a B

Înțelepciunea este aurul câștigat de-a lungul anilor.

Oneț Raluca Aurora, clasa a XII –a B

Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală.

Todor Marcela Roxana, clasa a XII –a B

Iubirea e un sentiment care face parte din viața noastră, ea este însăși viața noastră.

Lăpușan Daiana, clasa a XII –a B

Educația este temelia de la care pornește construcția omului, deoarece fără educație ne putem considera doar un obiect în plus în decorul vieții, o bucată de lemn necioplită care nu folosește nimănui.

Brie Raluca, clasa a XII –a B

Iubirea începe să se strecoare în viața noastră încă dinainte de a ne naște.

Haiduc Andra, clasa a XII –a B

Înțelepciunea e bazată pe fiecare decizie luată de-a lungul unei vieți .Un om înțelept e acela care știe să treacă peste greutăți în cel mai bun mod.

Tomoș Diana, clasa a XII –a B

Înțelepciunea reprezintă o capacitate superioară de a înțelege lucrurile, se capătă odată cu trecerea timpului.

Abrudan Diana, clasa a XII –a B

Educația este cea mai buna cale prin care poți face față oricărei situații.

Rus Cecilia, clasa a XII –a B

Educația reprezintă fundamentul intelectual al individului măcinat de o societate post industrială unde educația informală este cea mai accesibilă.

Sfârlea Cornelia, clasa a XII –a B

Iubirea reprezintă paradoxul vieții umane, sentiment care te trimite pe cele mai înalte culmi ale vieții, capabil să îți trimită sufletul între focurile iadului în următoarele minute și cu toate acestea, este factorul care reușește să scoată tot ce e mai bun dintr-un om. Sentiment înălțător, cel care îl experimentează este supus unei tendințe de a face bine, nu doar persoanei iubite, ci în general.

Anonim, clasa a XII-a B

Înțelepciunea este o virtute primită de la Dumnezeu, care în timp se aprofundează cu trecerea anilor și oferă o gândire sigură.

Sîncrăian Radu , Clasa a XII-a C

Educația este procesul de formare a personalității, cu ajutorul instituțiilor educative și a familiei.

Pop Codruța, Clasa a XII-a C

Familia protejează și iubește necondiționat, element esențial în dezvoltarea armonioasă a personalității.

Culcsar Gabriel, Clasa a XII-a C

Iubirea este un sentiment ce e doar în închipuirea oamenilor.

Marian Andreea, Clasa a XII-a C

Familia este lucrul cel mai important din viața oricărei persoane.

Souca Jessica, Clasa a XII-a C

Înțelepciunea nici nu se împrumută, nici nu se cumpără, vine de la sine.

Mureșanu Henrietta, Clasa a XII-a C

Înțelepciunea nu toți o avem, dar încercăm din răspuțeri să o descoperim.

Halaszi Renatte, Clasa a XII-a C

Familia este darul cel mai prețios și mai frumos pe care îl primim noi de la Dumnezeu.

Anonim, clasa a XII-a C

Iubirea este cel mai frumos lucru de care noi oamenii putem avea parte și de care viața nu ar fi posibilă.

Anonim, clasa a XII-a C

Familia este cel mai înalt nivel de încredere, iubire și înțelegere indiferent de situație.

Olaru Adrian, Clasa a XII-a C

Înțelepciunea este ceea ce Dumnezeu dă fiecărei persoane, dar apoi depinde de fiecare ce face cu ea sau dacă o dezvoltă.

Mateuț Camelia Manuela, Clasa a XII-a C

Educația este felul în care ne comportăm cu persoanele din jurul nostru și cu tot ce ne înconjoară.

Galan Ioana , Clasa a XII-a C

Educația înseamnă creștere, cultivare și hrănire. Are rolul de a pregăti omul pentru viața socială.

Chiorean Talida Larisa, Clasa a XII-a C

Educația este procesul de formare, de achiziționare a unor cunoștințe, calități, nu neapărat legate de mediul școlar, academic, ci de modul de raportare, de interacționare cu ceilalți membrii ai societății.

Pop Ramona, Clasa a XII-a C

Iubirea este o stare sufletească care are rolul de a umple inima de bucurie și fericire.

Cătinean Patricia, Clasa a XII-a C

Familia este cel mai frumos lucru de pe pământ.

Cîmpean Ioana Paula , Clasa a XII-a C

Iubirea este considerată cel mai suprem sentiment.

Crișan Alexandra, Clasa a XII-a C

Iubirea este sentimentul pe care fiecare dintre noi îl trăiește la un moment dat. Acesta este un sentiment unic și foarte important.

Bodea Ștefan, Clasa a XII-a C

Înțelepciunea este o însușire care deosebește oamenii.

Cojocar Vlad, Clasa a XII-a C

Familia este tot ce am eu mai scump pe lume,este un acoperiș deasupra capului în zilele ploioase, este căldură, iubire și o sursă de finanțare când am cea mai mare nevoie.

Trifan Paul, Clasa a XII-a C

CUPRINS

REFLECȚII PENTRU CALITATEA CĂRȚII
FELICITĂRI *CONSILIULUI ȘCOLAR* AL ELEVILOR!

ARHITECTURA SILABELOR

DESTINUL LECTURII TRADIȚIONALE ÎN SOCIETATEA CONTEMPORANĂ
UN JOC DE CUVINTE LA DANTE
DIN JALE SE ÎNTRUPEAZĂ ELECTRA
CERCUL POETILOR DISPĂRUȚICARTEA UNUI FILM SAU FILMUL UNEI CĂRȚI
EȘTI CEEA CE FACI
DISEMINARE STAGIU DE FORMARE

ȘTIINȚA... ALTfel

PROFILUL UNUI GENIU MATEMATICIAN GAUSS
VIZUALIZAREA SPECTRULUI LINIILOR DE CÂMP ELECTROSTATIC
MATEMATICA ÎN... ALBUME

EXPERIENȚE LITERARE ȘI ARTISTICE

LIRICA INOCENȚEI

FESTIVAL DI LETTURA GIOVANE

LA BOLLA D'ORO, DI SERGIO VALZANIA SELLERIO EDITORE PALERMO, 2012

JOCURI ALE IMAGINAȚIEI

PROIECT LITERAR: ALB. HARAP-ALB
RĂZBUNARE
ÎN MÂINILE INAMICULUI
PLOAIA...
DESTINUL UNEI FETE
ANOS KANOSIS
SCENARIU adaptat la „POVESTEA LUI HARAP-ALB”, de ION CREANGĂ (fragment)

RECREAȚIA VIRTUALĂ

SPORT ȘI CULTURĂ

CONVINGERI... LA SFÂRȘIT DE LICEU